

Advent

ČASOPIS CIRKVI ADVENTISTOV
SIEDMEHO DŇA

8/2015

**Už čoskoro
príde náš Pán!**

Prednášky
modlitebného
týždňa

Už čoskoro príde náš Pán!

„Zdvihnite polnice, nech mocne znejú: Už čoskoro príde náš Pán!“ Slová tejto obľúbenej piesne znejú v srdciach adventistov siedmeho dňa, pretože túžobne čakáme na tento deň.

V tomto modlitebnom týždni budeme premýšľať o oživení a druhom príchode Krista. Táto téma je dôležitá, lebo zintenzívňuje naliehavosť posolstva troch anjelov, zdôrazňuje spoľahlivosť biblických prorociev a skutočnosť vzkriesenia.

Akú úlohu zohráva posolstvo troch anjelov v duchovnom oživení cirkvi aj každého z nás? Ako sú tieto tri významné posolstvá prepojené so svätými? Ako spolu súvisí znamenie druhého príchodu Krista s duchovným oživením a s poslaním cirkvi? Ako môžeme posilniť naše presvedčenie o Kristovom skorom príchode a nádeji vzkriesenia? Aký bude mať význam tisícročné kráľovstvo a druhé vzkriesenie v kontexte veľkého sporu? Týmito a ďalšími otázkami sa budeme zaoberať v rámci tohtoročného týždňa modlitieb.

Chcem vás pozvať, aby sme spoločne uvažovali o týchto dôležitých témach a aby sme počas modlitebného týždňa prežili duchovné oživenie. Pokiaľ máte doma deti (alebo pokiaľ jednoducho máte radi zaujímavé príbehy), mali by ste sa spoločne s nimi započúvať do čítania detských prednášok, ktoré pripravil Charles Mills.

Nech nám Boh žehná, keď sa budeme stretávať počas modlitebného týždňa ako cirkevná rodina s úmyslom štúdia prednášok a modlitieb.

TED N. C. WILSON,
PRESEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE
CIRKVI ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

Predstavenie autorov: Gerald a Chantal Klingbeilovci tvoria učiteľský pár. Gerald pochádza z Nemecka, pracuje ako redaktor časopisov *Adventist Review* a *Adventist World* a učiteľ Starého zákona na Teologickom seminári na Andrewsovej univerzite. Chantal, ktorá sa narodila a vyrástla v Južnej Afrike, pracuje v Stredisku Ellen Whiteovej. Vo svojej práci sa zameriava na deti, dospelujúcich a mladých dospelých. Pracovala aj ako stredoškolská a vysokoškolská učiteľka a redaktorka.

Advent, časopis Cirkve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2015

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk
Vychází: 23. 9. 2015

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Foto na obálce: T. Klepp, churchphoto.de
Foto: 2 – Photodisc; 5, 21 – Břetislav Jureček,
26 – Corel Stock Photo Library;
28, 30 – Adventist Archive
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

PRVÁ SOBOTA

ZVESTOVANIE POSOLSTVA TROCH ANJELOV

Žijeme v úžasnej dobe. Tí, ktorí sledujú biblické posolstvá a udalosti v cirkvi adventistov aj vo svete, uvedomujú si, že Boh pracuje na mimoriadnom diele. Celým svojím srdcom verím, že Ježišov príchod je blízko! Napriek tomu, že nikto nepozná presný dátum, Biblia poskytuje množstvo znamení, ktoré dokresľujú obdobie krátko pred návratom Pána. A tento čas práve nastal!

V Biblii aj v dielach Ellen Whiteovej sú často zdôrazňované výzvy na duchovné oživenie a reformáciu, keď sa naplní Božie slovo o neskorom daždi, o ktorom hovorí Joel v 2. kapitole, Hozeáš v 6. kapitole, pričom je predstavený aj v Skutkoch apoštolov v 2. kapitole. Boh vyhlasuje: „... a môj ľud, po mne pomenovaný, sa pokorí, bude sa ku mne utiekať a odvráti sa od svojich zlých ciest, vypočujem ho z nebies, odpustím mu hriech a jeho zem uzdravím.“ (2Par 7,14)

Keď sa pod vplyvom Ducha Svätého pokoríme pred Bohom a budeme ho žiadať o vedenie, načúvať jeho slovu a vzdáme sa svojich plánov, keď Bohu dovolíme, aby nás uviedol do pravdy, potom nás vypočuje, odpustí nám a uzdraví nás. Nadviaže s nami hlboký vzťah a my s ním budeme môcť spolupracovať na dokončení jeho diela na tomto svete.

Modlime sa tak, ako sme sa doteraz nemodlili. Boh nás vyzýva, aby sme s ním oživilí a prehĺbili vzťah, aby sme boli pripravení zvestovať prorocké posolstvo, ktoré nám zveril ako cirkvi doby konca. Adventistické porozumenie prorockým knihám Daniel a Zjavenie dáva zmysel našej existencii, poskytuje nám identitu a udržiava jasnú víziu našej celosvetovej misie.

Boh nás poveláva, aby sme v dnešnej sekulárnej dobe zvestovali posolstvo troch anjelov z knihy Zjavenie, ktoré nájdeme v 14. kapitole.

Prijatie posolstva

Aby sme však posolstvo troch anjelov mohli zvestovať, najskôr ho musíme osobne prijať a prežívať, uveriť mu a dovoliť, aby nás priviedlo k duchovnému oživeniu. Akým spôsobom nás toto posolstvo môže duchovne oživiť?

Keď ho prijmeme, premení nás. Posolstvo troch anjelov obsahuje svetlo a len čo sa stane našou súčasťou, bude z nás vychádzať a bude oslňovať ľudí okolo nás.

V Zjavení v 14. kapitole je poverenie samotného Ježiša Krista, ktoré dal svojmu ľudu žijúcemu v časoch konca.

V knihe Svedectvo pre cirkev je zaznamenané: „Adventisti siedmeho dňa boli vyslaní do sveta ako strážcovia a nositelia svetla. Bolo im zverené posledné varovanie hynúcemu svetu. Osvetľuje ich nádherné svetlo Božieho slova. Boh im zveril nesmierne dôležitú úlohu – aby zvestovali posolstvo prvého, druhého aj tretieho anjela. Žiadna iná úloha nie je taká dôležitá. Preto nesmú dovoliť, aby ich pozornosť upútalo čokoľvek iné.“ (9T 19)

Posolstvo troch anjelov

Prví adventistickí veriaci boli presvedčení, že druhý príchod Krista nastane v roku 1844. Zažili však sklamanie, ktoré je opísané v knihe Zjavenie v 10. kapitole. Prijali posolstvo, ktoré treba

odovzdať celému svetu. Toto posolstvo má tri časti, ktoré sú opísané v Zjavení 14,6-12.

Posolstvo prvého anjela (verše 6-7) zahŕňa zvestovanie večného evanjelia, spasenie vďaka Kristovej spravodlivosti a milosti, ktorá veriacich ospravedľňuje a posväčuje. Anjel oznamuje, že nastal čas súdu a vyzýva ľudí, aby znovu začali uctievať Boha a uznali ho ako Stvoriteľa.

Výzva uctievať Boha Stvoriteľa predpokladá, že budú zachovávať deň, ktorý pripomína Boží stvoriteľský čin. Stvorené bytosti nemôžu uctievať Boha ako Stvoriteľa a pritom porušovať jeho ustanovenie zachovávať sobotu – siedmy deň v týždni, ktorú Boh oddelil ako pamätný deň stvorenia.

Krátko pred príchodom Ježiša Krista sa sobota stane skúšobným kameňom. Ellen Whiteová napísala: „Sobota bude veľkým skúšobným kameňom vernosti, pretože je to zvlášť popieraný článok biblického učenia vernosti. Až budú ľudia podrobení záverečnej skúške, budú jasne vymedzené hranice medzi tými, ktorí Bohu slúžia, a tými, ktorí mu neslúžia.“ (Z tieňa do slávy 405; GC 604 - 606)

Uctievať Boha ako stvoriteľa takisto znamená odmietnuť falošné teórie o pôvode života. Nemožno veriť evolúcii a pritom tvrdiť, že Boh je Stvoriteľom neba a zeme. Zachovajme si preto pevnú vieru, že Boh stvoril tento svet počas šiestich dní len nedávno.

Posolstvo druhého anjela, ktoré zaznamenáva 8. verš, oznamuje pád Babylona. Toto posolstvo prichádza až po upozornení na Boží súd. Babylon teda označuje tých, ktorí odmietli posolstvo o súde.

Posolstvo „Padol Babylon“ sa objavuje aj v Zjavení 18,1-4. Boží ľud, ktorý sa stále nachádza v Babylone, je vyzvaný, aby z neho vyšiel, aby sa neprevinil spoluúčasťou na jeho hriechoch a aby ho nepostihli rany, ktoré ho zasiahnu. Babylon tak označuje tie cirkvi, ktoré učia teologické bludy, pričom sú šírené bezo zmien už od stredoveku.

Posolstvo tretieho anjela prinášajú verše 9-11. Obsahujú jasné varovanie: neuctievajte šelmu ani jej sochu a neprijmite jej znamenie. Posolstvo tretieho anjela svojím obsahom nadväzuje na proroctvo predchádzajúcej kapitoly knihy Zjavenie. Šelma predstavuje cirkev, ktorá odpadla. Druhá šelma

predstavená v tejto kapitole symbolizuje Spojené štáty americké, ktoré vytvorili sochu či obraz prvej šelme. (Opis tohto procesu možno nájsť v knihe Z tieňa do slávy na stranách 303 a 304; GC 442 - 445)

Sme vďační za to, že v množstve krajín sveta vrátane Spojených štátov amerických prežívame náboženskú slobodu. No biblické proroctvá upozorňujú, že nastane čas obmedzovania náboženskej slobody, keď cirkev budú ovplyvňovať vlády natoľko, že budú vydané zákony, ktoré budú naplňovať prania cirkvi, čo odpadli.

Znamenie šelmy – zachovávanie iného dňa, ako je siedmy deň, teda soboty – je skutočnosťou, ktorá zreteľne odhaľuje moc šelmy. Jedna celosvetová cirkev preniesla svätenie soboty ustanovenej počas stvorenia na nedeľu. Ďalšia cirkev zdôvodňuje svätenie nedele tým, že tento deň je pamiatkou na Kristovo zmŕtvychvstanie. O tom však nie je v Písme ani zmienky. Dôsledkom je však to, že sa vytratil význam Boha ako Stvoriteľa.

Silný vplyv

Náboženský vodcovia, ktorí odpadli, budú prenasledovať tých, ktorí budú zachovávať sobotu. Počas týchto udalostí bude mať zvestovanie posolstva tretieho anjela zásadný vplyv. Ľudia uvidia, že sa naplňujú proroctvá Daniela, Matúša, Marka, Lukáša a Zjavenia, presne ako o tom hovorili tí, ktorí zachovávali sobotu.

Veriaci, ktorí sa pevne pridávajú Spasiteľa a nedajú si ziať pravdy, ktoré obsahuje posolstvo troch anjelov, si uvedomia svoju zodpovednosť a budú šíriť toto posolstvo medzi ostatných. „Kristovi nasledovníci budú radostne zvestovať Božie posolstvo – po celom svete budú varovanie šíriť tisíce ľudí. Budú sa diať zázraky, chorí budú uzdravovaní; veriacich budú sprevádzať znamenia a zázraky. Obyvatelia zeme sa budú musieť rozhodnúť, na ktorú stranu sa pridajú.“ (Z tieňa do slávy 409; GC 611 - 612)

Vzrušujúca budúcnosť

Áno, v proroctvách, ktoré sú zaznamenané v knihe Daniel a Zjavenie, sa nám otvára vzrušujúca budúcnosť, do ktorej nás Boh povoláva. Máme

pomáhať pri dokončení veľkého Božieho diela – tým, že budeme zvestovať posolstvo troch anjelov. Úspešní v tejto úlohe budeme len vtedy, keď sa absolútne spoľahneme na Ježiša, na jeho spravodlivosť a na moc Ducha Svätého. Boh nás pripravuje na to, že sa v blízkej budúcnosti začnú odohrávať významné udalosti – nastane vyliatie Ducha Svätého, ktorý nás duchovne oživí a urobí nás spôsobilými odvážne zvestovať toto pozoruhodné posolstvo!

Sme ochotní?

Sme ochotní ako tí, ktorí veria proroctvám, prijímajú Kristovu spravodlivosť a očakávajú jeho druhý príchod, prežívať prakticky jeho lásku a varovať svet rovnako, ako to robil on? Sme ochotní zvestovať jedinečné prorocké posolstvo troch anjelov? Sme pripravení na to, aby nás v záverečnej dobe ľudských dejín Boh použil, aby sme na základe veľkej sily lásky zvestovali svetu Božie záverečné posolstvo o vykúpení, láske a o osude?

Preto najprv musíme týmto posolstvám uveriť a prijať ich my sami a dovoliť, aby nás oživili a premenili. Až vtedy bude vďaka nám pravda prestupovať temnotu zahaleného sveta. Už čoskoro jedného dňa zbadáme na oblohe malý obláčik, ktorý sa bude postupne zväčšovať a bude stále jasnejší. Bude to oblak miliónov anjelov, ktorý bude hore lemovaný dúhou a zospodu svetlom. A uprostred zbadáme toho, ktorého očakávame – nášho Spasiteľa a Pána, Ježiša Krista, ktorý príde ako Kráľ kráľov a Pán pánov. Bude to ten najúžasnejší deň!

Pokiaľ si praješ pokorne sa podriaďiť Pánovi, ktorý inšpiroval knihy Daniel a Zjavenie; tomu, ktorý nám odovzdal posolstvo troch anjelov a vyzýva nás, aby sme ho zvestovali; tomu, ktorý jediný ťa môže obliecť do šiat spravodlivosti a dať ti silu na posvätenie, aby sme sa mu stále viac podobali; pokiaľ si praješ požiadať ho, aby ťa použil pri zvestovaní svojho prorockého posolstva v tejto konečnej dobe svetových dejín, potom ťa práve teraz pri čítaní tohto textu vyzývam, aby si sklonil svoju hlavu a odovzdal sa Kristovi. Požiadaj ho, aby ti umožnil pochopiť a prijať jeho posolstvo troch anjelov a aby ťa duchovne oživil. Potom ti dá odvahu a silu zvestovať toto posolstvo ľuďom vo svete. Ježiš príde už čoskoro!

Otázky na spoločné premýšľanie

1. Čo znamená žiť a trpezlivo očakávať Kristov návrat?
2. Prečo má byť sobota „najväčšou skúškou vernosti“ v poslednej dobe? Je štvrté prikázanie tým najdôležitejším prikázáním?
3. Na čo by sme sa počas očakávania skorého príchodu Krista mali zamerať najviac? Na budovanie vzťahu s ním, na praktickú pomoc iným alebo na štúdium biblických právd?

TED N. C. WILSON,
PRESEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE

NEDEĽA

ISTOTA DRUHÉHO PRÍCHODU JEŽIŠA KRISTA

Bolo to jedno z najničivejších zemetrasení, ktoré kedy zasiahlo Arménsko. Siedmeho decembra 1988 doobeda, 11.41 miestneho času, sa zem v Arménsku okolo mesta Spitak zachvela v sérii otrasov, ktoré dosahovali až 6,8 stupňa Richterovej stupnice. Zemetrasenie zdevastovalo mesto, zrovnalo so zemou domy a pripravilo o život viac ako 30-tisíc ľudí. Príbeh neznámeho otca, ktorý v troskách školy hľadal svojho syna, odvtedy inšpiroval tisícky ľudí.

Ihneď po prvých otrasoch sa otec ponáhľal k škole, ktorá zostala v ruinách. Sľub, ktorý dal nedávno svojmu synovi, ho hnal k tomu, že začal holými rukami odhrabávať trosky budovy. Jeho odhodlanie súviselo so spomienkou na slová, ktoré mu venoval v momente, keď sa syn bál: „Nech sa stane čokoľvek, budem tu vždy pre teba.“ Otec sa pokúšal určiť približnú polohu triedy svojho syna a začal odpratávať trosky a kusy betónu. Keď prišli ďalší ľudia a videli úplnú pohromu, snažili sa ho odvieť preč. On sa však nedal odradiť. Predsa dal svojmu synovi sľub. Záchranári a hasiči sa ho snažili od jeho počínania odhovoríť, pretože pre únik plynu a oheň hrozilo nebezpečenstvo výbuchu. Najskôr mu hovorili: „My vášho syna nájdeme.“ Neskôr priznali: „Už nie je žiadna šanca, aby váš syn prežil.“

Otec však pokračoval v kopaní. Občas sa mu podarilo odstrániť veľký kameň. Nakoniec – po 38 hodinách – zrazu začul hlas svojho syna. „Ocko, si to ty? Ja som vedel, že prídeš. Hovoril som ďalším deťom, že sa nemusia báť, pretože si mi sľúbil, že po mňa prídeš.“ Tento muž zachránil okrem svojho syna aj ďalších 13 detí, lebo splnil sľub, ktorý dal svojmu synovi.

Čakanie

Čakáme už dlhý čas od okamihu, keď sa anjeli spýtali učeníkov: „Muži galilejskí, čo stojíte a hľadíte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás do neba, príde tak, ako ste ho videli odchádzať do neba.“ (Sk 1,11)

Pavol čakal (Rim 12,11-13; 1Tes 1,10), Peter čakal (1Pet 1,7-9; 4,7; 2Pet 3,9-14), Ján čakal (Zj 22,12.20), milióny ďalších veriacich čakali od chvíle, keď Ježiš odišiel. Zrazu sa títo Jeho čakajúci nasledovníci ocitli vo väzení, zažívali prenasledovanie alebo výsmech. Na druhú stranu hrozí nebezpečenstvo ľahostajnosti, ktorá mení v minulosti nadšených učeníkov na obyčajných divákov, ktorí sa zaujímajú o posledné technické novinky a o módne výstrelky viac ako o príchod svojho Pána. Čakanie nie je vždy jednoduché.

Poučenie z knihy Skutky apoštolov

Raná kresťanská cirkev, ako nám ju opisuje kniha Skutky apoštolov, ponúka príklad, ako môžeme čakať. Najprv sa začali modliť (Sk 1,14). Na základe toho sa zomkli do spoločenstiev (Sk 2,1). A potom sa to stalo: čakanie v modlitbách prehlušil zvuk Ducha Svätého, ktorý veriacich naplnil. Oživenie ich potom viedlo k tomu, aby sa zamerali na misijnú prácu v čo najširšom rozsahu. Petrovo svedectvo, ktorým sa Duch Svätý dotkol srdc poslucháčov, viedlo k obráteniu celých zástupov. Počas jedného dňa bolo pokrstených tritisíc ľudí, a to bol len začiatok (Sk 2,41).

Modlitebné spoločenstvo, starostlivosť o potreby ľudí v tomto novom spoločenstve a chvály zamerané

na Boha viedli k rastu cirkvi. „A pán deň čo deň pridával k ich spoločenstvu tých, čo povolával na spásu“ (Sk 2,47). Hanbliví a nesmelí ľudia boli premenení na odvážnych zvestovateľov Božieho slova. Prenasledovanie ich rozptýlilo do Samárie, Malej Ázie a Ríma – do všetkých končín sveta. Veriaci čakali a zamerali sa na kázanie vzkrieseného Spasiteľa vo svete, v ktorom kríž znamenal vrchol bláznovstva (1Kor 1,18).

Vopred ich hrali dva kľúčové faktory. (1) Bývali s Ježišom a hovorili o ňom, pretože ho dôverne poznali. Mali osobnú skúsenosť s Bohom, ktorý sa nazýval „Boh s nami“, a táto skúsenosť ich premenila. (2) Boli hlboko zakorenení v Písme a venovali svoju pozornosť prorockým. Petrova kázeň o turíčných sviatkoch je plná starozákonných odkazov. Učeníci dobre pochopili Božie načasovanie príchodu Mesiáša (Gal 4,4) a takisto dôverovali Božiemu načasovaniu Kristovho návratu.

Čo sa môžeme naučiť od ranej cirkvi? Ako učeníci potrebujeme poznať nášho Spasiteľa osobne a dôverne. Milosť sa nedá sprostredkovať iba tým, že nám „niekto niečo povie“. Spasenie nezdedíme ako rodinné dedičstvo ani neziskáme tým, že sa staneme členmi cirkvi. Základom skutočného očakávania je osobný prežitok so vzkrieseným Pánom. Dôverujeme len tým ľuďom, ktorých dobre poznáme – na to, aby sme dobre poznali Krista, s ním potrebujeme prežívať čas v modlitbách a študovať jeho slovo.

Ďalším dôležitým znakom nášho čakania na Ježiša je porozumenie Božiemu prorockému posolstvu v súvislosti s dnešnou dobou.

Napriek tomu, že doba konca dejín sa začala v prorockej zmienke už v roku 1844, my dnes žijeme v skutočnej dobe konca. Proroctvo zaznamenané v Dan 9,24-27 nám pomáha ukotviť začiatok dlhého obdobia 2 300 večerov a rán (dní) z Dan 8,14, ktoré Daniela tak zaujímal. Sedemdesiat týždňov bolo „oddelených“ od väčšieho prorockého úseku, ktorý sa začal v roku 457 pred Kristom, keď médo-perzský kráľ Artaxerxes I. umožnil Ezdrášovi, aby „so striebrom a zlatom“ učinili, „čo ty a tvoji bratia usúdite, že by bolo dobré podľa vôle svojho Boha“ (Ezd 7,18). To umožnilo Ezdrášovi dokončiť opevnenie Jeruzalema – a to bolo jasným naplnením

proroctva z Dan 9,25 o vydaní výnosu o „návrate a vybudovaní Jeruzalema“.

Na proroctvá Biblie sa môžeme spoľahnúť. Keď nastal presný okamih, ktorý predpovedali biblickí proroci, Ježiš vstúpil do pozemských dejín a navždy ich zmenil. Ak Bohom načrtnuté rozsiahle proroctvo dáva zmysel a spoľahlivo sa naplnilo, nemáme potom ešte s väčšou dôverou veriť tomu, kto povedal: „Hľa, prídem čoskoro.“? (Zj 22,12)

Čo to znamená „prídem čoskoro“?

Prví adventisti chápali Božie zaslúbenie, že príde „čoskoro“ tak, že to bude naozaj veľmi skoro. Svoje životy, priority aj nádeje zamerali na tento najslávnejší okamih dejín. Ježiš mal čoskoro prísť, aby si ich vzal do domova vykúpených. Odvtedy však uplynulo viac ako 170 rokov.

„Čo teda znamená čoskoro?“, pýtame sa počas čakania. Áno, znamenania Kristovho príchodu sú jasne rozpoznateľné a ich počet narastá (Mat 24). Kedykoľvek si zapneme televíziu, pozeráme sa na oblúbené stránky Facebooku alebo čítame správy v novinách, dozvedáme sa o vojnách, prírodných katastrofách, hlade, chorobách, krutosti, úpadku morálky a hodnôt či o sociálnych rozdieloch. Keď sa pozrieme do zrkadla, môžeme dokonca zazrieť laodicejskú ľahostajnosť. Jednoducho povedané, náš svet prežíva krízu morálnu, ekonomickú, sociálnu aj ekologickú.

Život na svete však takto nebude pokračovať donekonečna. Máme obmedzené zdroje, objavujú sa neriešiteľné problémy a naša sebeckosť nepozná hranice. A predsa máme nádej: Kristus je jediný, kto dokáže túto situáciu vyriešiť. Ako nasledovníci Krista žijeme počas čakania jeho druhého príchodu život aktívnej služby. Takisto ako kedysi učeníci by sme v čase čakania mali uchopiť Majstrovu ruku a držať sa jej. Ako učeníci by sme mali mať istotu „prorockého slova“, ktoré je „úplne spoľahlivé“ a povedie nás ako plameň sviečky v temnom mieste (2Pet 1,19).

Okolo nás pôsobí Duch Svätý – ako kedysi na Turíce. Posolstvom o skorom príchode Krista premenia životy ľudí a otvára cestu do veľkých metropol aj do malých dedín. My čakáme a pritom

slúžime, pretože týmto spôsobom konal Boží ľud od okamihu, keď učenici uvideli, ako sa Ježiš stráca v nebeských oblakoch.

Modlitby v tejto dobe znamenali, že sa Božie kráľovstvo začalo šíriť. Čakajme trpezlivo, nestráčajme nádej uprostred bolestí a problémov tohto sveta – ani keď sami prežívame bolesť. V onen veľký deň, ktorý zatieni všetky predošlé dni, nás objíme náš Spasiteľ a my mu povieme: „Ježiš, my sme vedeli, že po nás prídeš, pretože si nám to sľúbil.“

(Úvodný príbeh je prevzatý z knihy Jacka Canfielda a Marka Victora Hansena Slepacia polievka pre dušu, str. 273 – 274.)

Otázky na spoločné premýšľanie

1. Ako môžeme aktívne očakávať Kristov návrat vo svete, v ktorom pre Boha nie je žiadne miesto?
2. Ako spolu súvisí duchovné oživenie a nádej na Kristov návrat?
3. Čo nás rozptyľuje alebo skľučuje pri čakaní na Ježiša? Ako sa môžeme aktívne brániť sklamaniu?
4. Ako môžeme verne očakávať Ježišov druhý príchod ako súčasť Božej komunity a pritom byť pozeňnaním pre tých, ktorí žijú okolo nás?

PONDELOK

BOHOSLUŽBA A DRUHÝ PRÍCHOD

Jedna rodina dlho sporila peniaze na dovolenku svojich snov. Keď konečne nastúpili do lietadla, usadili sa a spoločne vydýchli od úľavy: „Konečne letíme na dovolenku.“ O chvíľu zaspali. Prebudili sa o šesť hodín neskôr, keď lietadlo pristálo na letisku. Dokážete si predstaviť ich prekvapenie a šok, keď za oknami uvideli mužov oblečených v zimných bundách, ako sa predierajú mrazivým vetrom? Zakúpili si letenky do trópop, no pristáli na Aljaške.

Ich sklamanie si asi nedokážeme predstaviť. Nejakým nedopatrením nastúpili do nesprávneho lietadla a nikto si to nevšimol. Namiesto teplého vánku, nádherných výhľadov a tropických paliem ich uvítal mrazivý vietor a vyhládka skorého sneženia.

Táto situácia je výnimočná, väčšinou nenastúpime do nesprávneho lietadla a nedoletíme nikam úplne inam, ako sme plánovali. Musíme sa však mať na pozore, aby sme nezmeškali najviac očakávanú

udalosť ľudských dejín. Unavení dlhým čakaním, rozptýlení nadbytkom informácií z médií a zábavou, zmätení súčasným prístupom ľudí k Bohu môžu niekedy adventisti siedmeho dňa zistiť, že sa ocitli uprostred bitky o bohoslužbu. V nej nejde o štýl hudby alebo hudobné nástroje – tento zápas zasahuje oveľa hlbšie, ide až k podstate.

Koho uctieваме?

Boží ľud, ktorý žije v posledných dňoch, sa má vyznačovať vernou bohoslužbou. Prvý anjel zo Zjavenia v 14. kapitole, ktorý letí skrz nebeskú klenbu a zvestuje večné evanjelium, vyzýva: „Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu“ (Zj 14,7).

Ústrednou témou knihy Zjavenie je bohoslužba. Boží ľud uctieva Baránka na tróne (Zj 4,10; 5,14; 7,11; 11,16). Takisto satan – drak – vyžaduje od ľudí,

aby ho uctievali (Zj 13,4.8.12.14). Ľudia sú totiž odaní tomu, koho uctieujú.

Tento zápas sa odohráva každý deň na celom svete. Niektorí ľudia uctieujú veci. (V minulosti sme to nazývali modloslužbou, dnes zase materializmom.) Ďalší ľudia uctieujú ľudí. V roku 2010 vydali profesori Baylorovej univerzity Paul Froese a Christopher Bader knihu s názvom Štyria bohovia Ameriky: Čo hovoríme o Bohu – a čo to vypovedá o nás. Na základe výskumu náboženských predstáv vypracovali teóriu o tom, že Američania majú štyri odlišné pohľady na Boha: autoritatívneho Boha, benevolentného, kritického a vzdialeného. Netreba azda ani dodávať, že naše vnímanie Boha výrazne ovplyvňuje spôsob, ako ho uctieваме. Pokiaľ ľudia vnímajú Boha ako vzdialeného a prísneho, majú sklón uctievať starostlivo a liturgicky správne. Pokiaľ veríme v Boha benevolentného, na úkor autoritatívnosti, môžeme ho považovať za „svojho kamaráta“. Zdá sa, že sme si pretvorili Boha na náš obraz – namiesto toho, aby sme uznali, že On nás stvoril na svoj „obraz“ a podobu (1Moj 1,27).

Bohoslužba a oživenie

V celých dejinách Izraela možno vypátrať úzku väzbu medzi bohoslužbou a oživením. Najskôr to bola Ezechiášova reforma (2Par 29,30). Takmer o sto rokov neskôr mladý kráľ Joziáš začal svoju hlavnú duchovnú reformu v Izraeli, vyčistil Judské kráľovstvo a Jeruzalem od posvätných návrší a ďalších foriem modloslužby (2Par 34). Obnovil aj správne slávenie hodov Baránka (2Par 35,18).

Keď sa zameriame na Boha, prežijeme obnovu, prehodnotíme svoje priority a uvedomíme si, kým skutočne sme (stvorenými bytosťami). Súčasne pochopíme, aká je zbytočná naša snaha ísť vlastnou cestou, na ktorej budeme zameraní iba na seba. Od duchovného oživenia vedie priama cesta k obnove bohoslužby.

Bohoslužba a čakanie

Pravá bohoslužba – na rozdiel od tej falošnej – presúva našu pozornosť od nás k nášmu Stvoriteľovi a Vykupiteľovi. Jakub napísal: „Čistá a nepoškvrnená nábožnosť pred Bohom a Otcom je:

navštevovať sirotu a vdovu v ich tiesni a chrániť sa pred poškvrnou sveta“ (Jak 1,27). Pravá bohoslužba sa však má prejavovať aj prakticky.

Tí, ktorí očakávajú slávny návrat svojho Majstra a Pána, preto nebudú nečinne sedieť a diskutovať o detailoch a časovom rozvrhu Kristovho príchodu. Budú sa angažovať vo svojom okolí. Budú slúžiť ľuďom bez domova, materiálne a duchovne pomáhať utláčaným a tým, ktorí to potrebujú, starať sa o chorých a umierajúcich. Často to znamená vyjsť zo svojej zóny bezpečia a pohodlia, kde sa cítíme „ako doma“. Týmto spôsobom nasledujeme Ježiša, ktorý „mal Božiu podobu, svoju rovnosť s Bohom nepovažoval za korisť“ (Fil 2,6). Ježiš to jasne prejavil vo chvíli, keď umýval nohy učeníkom – vrátane toho, ktorý ho mal zradiť. Svojich nasledovníkov potom vyzval, aby sa riadili jeho príkladom (Ján 13,15).

Bohoslužba a sobota

Bohoslužba je pre nás úzko spojená so sobotou. Pripomína nám náš pôvod – mocný Stvoriteľ nás stvoril na svoj obraz, podľa svojej podoby (2Moj 20,8-11). Sobota nám pripomína stratený raj, ale aj to, akým spôsobom nás Boh vedie späť domov. Sme hriešnici, ktorí potrebujú byť vyslobodení „z Egypta“ (5Moj 5,12-15), no súčasne potrebujú Spasiteľa. Stvorenie a vykúpenie sú dôležitými témami našej bohoslužby, a tak nám každá sobota pripomína ono biblické „pamätaj“.

Sobota však hrá dôležitú úlohu aj pri očakávaní návratu Krista. Satanovo úsilie o nahradenie soboty nedeľou vyvrcholí počas udalostí posledných dní, keď bude pozornosť sveta zameraná na pravý deň Božieho odpočinku (Zj 13,11-17; 14,9). Ellen Whiteová napísala: „Tí, ktorí budú zachovávať biblickú sobotu, budú označení za nepriateľov zákona a poriadku, namiesto tých, ktorí búrajú mravné zábrany spoločnosti, pôsobia anarchiu a skazu a privolávajú na svet Božie tresty.“ (Z tieňa do slávy 397; GC 591 - 592)

Hlboký náhľad Ellen Whiteovej nás upozorňuje, že deň bohoslužby nie je záležitosťou preferencie, ale otázkou života alebo smrti. Náš záväzok uctievať Boha musí byť založený na pevnom základe prorockého slova a na osobnom poznaní Spasiteľa.

Nemusíte sa báť

Kniha Zjavenie nie je ľahkým čítaním. Ak sa zameriame na krízy, prenasledovanie a nepriateľstvo voči nasledovníkom Boha, môže nás premôcť strach. No „zjavenie Krista“ (Zj 1,1) sa nezameriava len na krízu záveru dejín; zas a znovu pripomína radostnú bohoslužbu vykúpených, ktorí oslavujú Baránka sediaceho na tróne.

Dobrym príkladom je 7. kapitola knihy Zjavenie. Ján na základe videnia pozoruje okolo trónu obrovský zástup, ktorý nedokáže nik sčítať. Vykúpení nedokážu len tak ticho a pokojne stáť. Volajú nahlas: „Vďaka Spasiteľovi, Bohu nášmu, sediacemu na tróne, a Baránkovi“ – a potom uctievajú toho, kto za ich vykúpenie zaplatil tú najvyššiu cenu. Ich radosť nám pripomína nebeský pokoj a večnú blaženosť. Ich bohoslužba nás povzbudzuje v tom, aby

sme zostali verní a ochotní slúžiť. Ich pieseň nám opisuje budúcnosť, ktorú si nedokážeme predstaviť. Nebude už žiadna spaľujúca horúčava, žiadna trýzeň hladu, žiadne slzy, strach či osamelosť – pretože „Boh im zotrie z očí každú slzu“ (Zj 7,17).

Pripojme sa k nim a uctievajme Boha už dnes!

Otázky na spoločné premýšľanie

1. Ako bohoslužba môže oživiť naše duchovné prežívanie?
2. Aký vzťah existuje medzi bohoslužbou a sobotou?
3. Čo spája pravú bohoslužbu a druhý Kristov príchod? Prečo nás Boh varuje pred uctievaním šelm?

UTOROK

TRPEZLIVÉ OČAKÁVANIE DRUHÉHO PRÍCHODU JEŽIŠA KRISTA

Na jednej adventistickej škole prebiehal pôsobivý týždeň modlitieb. Kazateľ hovoril o udalostiach na konci čias a o Ježišom skorom príchode! Jedno dievča táto téma veľmi zaujala, a preto zavolała svojmu otcovi.

Dcéra: „Ocko, Ježiš príde čoskoro. Znamenie jeho príchodu sa napĺňa. Myslím, že by som mala ukončiť štúdium a mala by som ísť zvestovať ľuďom túto správu.“

Otec: „Dobre, som veľmi rád, že ťa modlitebný týždeň oslovil. Ale prečo by si chcela práve teraz ukončiť štúdium?“

Dcéra: „Ale ocko, je to dôležité. Nemôžeme predsa žiť aj naďalej ako doteraz. Ježiš sa už čoskoro vráti!“

Otec: „Tvoje slová ma naozaj zasiahli. Ale – nebudeš schopná slúžiť Ježišovi lepšie, keď si dokončíš vzdelanie? Môžeš premýšľať o nových spôsoboch, ako hovoriť o Ježišovi – aj keď budeš popritom štuďovať?“

Často v priebehu čakania prežívame vnútorné napätie. „Kedy si zarobím svoje prvé peniaze?“, pýtajú sa stredoškólcovia, keď postupujú do posledného ročníka. „Kedy už konečne budú tie Vianoce?“, vyzvedá netrpezlivo malé dieťa. „Kedy mi konečne bude lepšie?“, pýta sa pacient trpiaci chronickým ochorením. Jedno príslovie hovorí, že „trpezlivosť je cnosť“. Zdá sa však, že táto cnosť už vyšla z módy,

keďže žijeme vo svete neustáleho okamžitého uspokojovania.

Abrahám so Sárom museli čakať na zaslúbeného syna – celkom 25 rokov (1Moj 12,4; 21,5). Čakanie nie je vždy jednoduché. Keď vzali vec do svojich rúk a po 11 rokoch sa narodil Izmael, bola to okluka, ktorá spôsobila všetkým zúčastneným veľa bolesti. Abrahám a Sára čakali na moment, keď sa nakoniec mohli usadiť v zemi, ktorú im Boh zaslúbil. Podobne ako ich mnohí ďalší nasledovníci žili vierou (Žid 11,8-12) a dôverovali, že ich Boh povedie.

A Boh ich skutočne viedol. A urobí to aj v ten veľký deň, keď sa naposledy zjaví na nebesiach. Zjavenie 14,12 opisuje charakteristické rysy Božieho ľudu doby konca. Vieme, že je to viera v Ježiša a zachovávanie Božích prikázaní. Najviac však zápasíme s „trpezlivosťou svätých“ (Zj 14,12), ktorá je kľúčovou vlastnosťou tejto skupiny ľudí. Sú verní Bohu, rozumejú jeho časovému rozvrhu, prijímajú Boží prorocký dar, a predsa ešte potrebujú jednu povahovú črtu, ktorá všetko podčiarkuje – a tou je trpezlivosť a vytrvalosť.

Trpezlivosť a viera sú spomínané aj v Zjavení 13,10. Tí, ktorí odolajú nástrahám šelmy a jej pomocníkom, sú verní a trpezliví. Neprijmú kompromis. Budú pevne stáť tam, kde žijú – v mestách a po celom svete – a budú predstavovať Krista vo svojom okolí tým, že budú slúžiť aj „tým najmenším“ (Mat 25,40).

Čakanie v dobe konca

Ježiš do svojich kázni o dobe konca vložil obrazy a scény, ktoré podnecujú myslenie. Pri opise súdu charakterizoval Kristus dve skupiny, ktoré pripodobnil ovciam na pravej strane a capom na ľavej strane (Mat 25,31-46). Ježiš celkom určite nehovoril o zvieracej farme alebo o charakteristike oviec či capov. V tomto príbehu kráľ chváli spravodlivých ľudí stojacich na pravej strane za to, že mu dali najesť, keď bol hladný, že mu dali napiť, keď bol smädný, chváli ich za ich návštevy aj za to, že ho pozvali. Ježiš tento obraz opisuje tak majstrovsky, že ako čitatelia môžeme na tvárach spravodlivých badať jemný náznak pohľadu oviec. Odpovedajú:

„Pane, kedy sme ťa videli hladného?“ (Mat 25,37) Vtedy im Kristus odpovie: „Amen, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mat 25,40).

Čakanie v dobe konca má byť aktívnym čakaním. Je výzvou, aby sme vystúpili z oblasti pohodlia a priblížili sa k ľuďom, ktorých za bežných okolností nestretávame. Nech už sa nachádzame v centre veľkého sekulárneho mesta alebo medzi chudobnými ľuďmi v malej, zle vybavenej vidieckej nemocnici v Afrike či v riaditeľni uznávanej vzdelávacej inštitúcie, Boh si praje, aby jeho ľud ukazoval svetu, čo znamená skutočne čakať na jeho príchod.

Ellen Whiteová napísala: „Sledujeme a čakáme významné a hrozivé udalosti záveru dejín sveta. Nemáme však len jednoducho čakať, ale máme usilovne pracovať. Živá Božia cirkev bude sledovať, očakávať a pracovať. Nikto nesmie zaujať neutrálny postoj. Všetci máme predstavovať Krista aktívnym a múdрым úsilím zachraňovať stratených ľudí.“ (TM 163)

Je však ešte jeden aspekt trpezlivej vernosti v dobe konca pri čakaní na návrat Majstra, ktorý nás vezme domov. Písmo konštatuje, že existujú satanské mocnosti, ktoré sa snažia ľudí oklamať – a to dokonca aj vyvolených (Mt 24,24). Takisto ako v minulosti Boží nepriateľ využíval svoj arzenál lží, prenasledovania, fanatizmu a manipulácie. Ľudia okolo nás však nepotrebujú spaľujúce vzrušenie a neuveriteľné konšpiračné príbehy. Ježiš sa vo svojom kázaní o dobe konca zameriava na službu a zvestovanie: „A toto evanjelium o kráľovstve sa bude hlásať po celom svete na svedectvo všetkým národom. A potom príde koniec“ (Mat 24,14). Človeka naozaj povzbudí skutočnosť, že Ježiša nič nezaskočí.

Záhrada

Jeden vodič autobusu musel vždy čakať sedem minút na konečnej stanici, ktorá sa nachádzala v špinavej časti mesta. Počas čakania – predtým, ako sa vydal na spätočnú cestu – si všimol prázdne miesto, kde sa povalovali odpadky. Každý deň sa pozeral na toto špinavé a nevyužitú miesto. Jedného dňa sa teda rozhodol, že s týmto škaredým

miestom musí niečo urobiť. Vystúpil z autobusu a začal naplňať veľké plastové vrece odpadkami. O sedem minút už zase riadil svoj autobus späť. Upratovanie sa stalo jeho každodennou rutinou. Vždy, keď zastavil, vystúpil z autobusu a začal čistiť priestranstvo. Ľudia z okolia si časom túto zmenu všimli. Keď odstránil všetky odpadky, postupne privádzal vo vreckách hlinu a semienka kvetov. Začal vytvárať na tomto mieste záhradu. Ľudia, ktorí si o tom prečítali v novinách, začali jazdiť až na konečnú stanicu. Niektorí vodiči pomáhali túto záhradu rozširovať a starať sa o ňu, ďalší sa iba pokochali krásnym pohľadom. Obyčajných sedem minút každý deň poskytlo dostatok času na zmenu a inšpiráciu celej komunity.

Čakanie môže vzbudzovať nepokoj a narúšať morálku; čakanie sa týka našej podstaty. Boh nám

chce poskytnúť pre naše čakanie trpezlivosť a vytrvalosť svätých, ktorí žijú v dobe konca. Počas čakania by sme mali skúmať svoje srdcia a potom sa pustiť do práce. No, Ježiš príde čoskoro. A hľadá ľudí, ktorí sú mu oddaní celým srdcom a celou myslou. Počas nášho čakania mu slúžime tam, kde žijeme – celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou (5Moj 6,5).

Otázky na spoločné premýšľanie

1. Očakávame príchod Krista už viac ako 170 rokov. Čo sa môžeme naučiť od mnohých biblických postáv, ktoré takisto museli čakať?
2. Nech už žijeme kdekoľvek, ako môže Kristus prakticky pomáhať prostredníctvom našich rúk a nôh?

STREDA

DRUHÝ PRÍCHOD A DAR PROROCTVA

Vo večerných hodinách 25. januára 1837 uvideli prekvapení obyvatelia štátu Nové Anglicko, ako sa obloha zafarbila tmavou červenou farbou. Očítí svedkovia opisovali, že sa zdalo, ako keby sa tmavočervená farba na oblohe vlnila ako v tanci. Táto polárna žiara, ktorá je v tomto mieste veľmi nezvyčajná, vydesila mnohých ľudí. Nevydesila však deväťročné dievčatko Ellen, ktoré sa v tom období zotavovalo z vážneho úrazu. Nemohlo chodiť, ale túto polárnu žiaru pozorovalo cez okno svojej izby. Ellen cítila skutočnú radosť, pretože verila, že nastáva chvíľa Kristovho príchodu. Kto bolo toto mladé dievča, ktoré tak dychtivo očakávalo Ježišovo návrat?

Stretnutie s Ellen Whiteovou

Ellen Gould Whiteová bola pozoruhodná žena, ktorá väčšinu svojho života prežila v 19. storočí (1827 – 1915). Napriek tomu však majú jej spisy dodnes veľký vplyv na mnohých ľudí po celom svete. Bola veľmi plodná spisovateľka. Napísala viac ako 5-tisíc článkov a 40 kníh. Dnes je vrátane kompilácií z 50-tisíc rukopisných stránok dostupných viac ako 100 kníh. Jej diela sa týkajú rôznych oblastí – náboženstva, výchovy, vzťahov, evanjelizácií, prorociev, publikačnej činnosti, zdravia a výživy a takisto manažmentu. Jedna z najznámejších kníh, ktorá sa venuje kresťanskému životu – Cesta

k vnútornému pokoju, bola vydaná vo viac ako 160 jazykoch.

Prorocký dar a druhý príchod

Ellen Whiteová nebola iba talentovanou spisovateľkou. Biblia hovorí o tom, že pred návratom Krista dôjde k obnoveniu prorockého daru. V knihe Joel 3,1 je zaznamenané Božie zaslúbenie: „Potom vylejem svojho ducha na každého človeka. Vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať. Vaši starci budú mávať sny, vaši mládenci budú mávať videnia.“

Dynamický rast a duchovné dary, ktoré možno sledovať v ranej kresťanskej cirkvi, nám umožňujú čiastočne pochopiť, ako bude prebiehať vylitie Ducha Svätého pred druhým príchodom Krista. Počas Turíc apoštol Peter vo svojej kázni odkazoval na proroka Joela (Sk 2,16-21). Dar proroctva však nebol určený iba pre tento jediný okamih.

Zostávajúcu časť 3. kapitoly venuje prorok Joel kontextu tohto prorockého daru. Pred druhým príchodom Krista sa moc Ducha svätého prejaví týmto výnimočným spôsobom. V Zjavení 12,17 Ján spomína dva charakteristické znaky Božieho ľudu doby konca. Tí, ktorí budú v tejto dobe žiť, budú zachovávať Božie prikázania a budú sa „držať svedectva Ježišovo“. V Zjavení 19,10 je potom objasnené, že „Ježišovo svedectvo je Duch proroctva“ (porov. Zj 22,9).

Pomoc pri príprave na druhý príchod

Tieto biblické predpovede sa aspoň čiastočne naplnili v živote a službe Ellen Gould Whiteovej. Počas svojej sedemdesiatročnej služby mala množstvo videní a prorockých snov. Jej videnia trvali od necelej minúty až takmer do štyroch hodín. Boh ju povolal ako zvláštneho posla, aby pritiahla pozornosť k Biblii a pomáhala ľuďom v príprave na Kristov príchod. Ona sama svoje poslanie opísala takto: „Jadrom môjho posolstva je: Pripravte sa na stretnutie s Pánom. Rozsviette svoje lampy, nech vaše svetlo osvieti cesty aj zákutia.

Svet musí počuť varovanie o blízkom konci sveta.“ (9T 106)

Samozrejme, že tento prorocký dar v žiadnom prípade neznamená nejaký dodatok k Písmu alebo jeho náhradu. Biblia zostáva jedinečným meradlom, podľa ktorého musia byť posudzované spisy Ellen Whiteovej, ale aj všetky ďalšie knihy (Adventisti siedmeho dňa veria, 274). Biblia obsahuje rady a kritériá, podľa ktorých možno posúdiť, či je jej služba skutočným naplnením predpovedí z Joela a zo Zjavenia.¹ Ellen Whiteová spĺňa kritériá pravého proroka, pričom jej služba upriamovala pozornosť na Písmo a povzbudzovala k jeho starostlivému štúdiu.

Knihy Ellen Whiteovej prinášajú vedomie naliehavosti. Ona sama nadviazala osobný vzťah s Ježišom v čase očakávania Kristovho príchodu pred rokom 1844. Napriek tomu potom pochopila, že ďalšie udalosti sa odohrajú až pred druhým príchodom Krista, a tak prežívala život naplnený skutočným nadšením.

Premenené životy

Môže sa zdať, že hlavnými témami mnohých starozákonných proroctiev je prichádzajúci súd a vyslobodenie. Izaiáš, Ezechiel, Joel, Sofoniáš a ďalší starozákonní proroci znovu predpovedali príchod „dňa Hospodina“ (Iz 13,6; Ez 30,2-4; Joel 1,15; Sof 1,6-8; Obad 15). Joelova výzva je jasná a naliehavá: „... nech sa trasú všetci obyvatelia krajiny, lebo prichádza deň Hospodina. Áno, blízko je...“ (Joel 2,1). Aj novozákonní autori sa zaoberali touto témou (2Pet 3; 1Tes 4,15; 5,3; Jak 5,7-8). Verili a učili, že Ježiš príde čoskoro. Všimnime si slov Petra: „Pán nemešká so svojím prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie. Pánov deň príde ako zlodej. Vtedy sa nebesá s rachotom pominú, živly sa rozplynú v ohni a zem i jej diela budú súdené“ (2Pet 3,9-10).

¹ Päť biblických kritérií pravosti proroka: (1) komunikácia s Bohom prostredníctvom videní a snov (4Moj 12,6); (2) súlad s učením Písma – Božím zjavením (Iz 8,20, ČSP); (3) poukazovanie na Ježiša (1Ján 4,1.2); (4) naplnené proroctvá (Jer 28,9) a (5) ovocie prorockej služby (Mat 7,20).

Je zrejme, že presvedčenie o blízkom príchode Krista sa stalo predpokladom zmien a bolo hnacou silou rýchleho šírenia evanjelia do všetkých častí Rímskej ríše, a to počas jedinej generácie veriacich. Práve toto presvedčenie malo silu meniť ľudské životy.

O mnoho rokov neskôr toto posolstvo zmenilo život aj jedného farmára, ktorý začal študovať Písmo.

Po tom, ako preštudoval proctvo Daniela 8. kapitoly zamerané najmä na 2 300 večerov a rán, nadobudol William Miller presvedčenie, že Ježiš sa vráti už čoskoro. Uchvátila ho myšlienka, že „počas približne dvadsiatich piatich rokov budú uzatvorené všetky záležitosti tohto sveta“.² To bola taká dobrá správa, že si ju nemohol nechať len pre seba. Napriek tomu, že sám bol na toto dielo krátky a vedel, že nemá dostatočné vzdelanie a skúsenosti verejného rečníka, cítil potrebu o tejto správe rozprávať druhým. Jeho najväčšou túžbou bolo vidieť, ako ľudia prijímajú Ježiša za svojho Spasiteľa a tešia sa na jeho skorý príchod. Viera, že Kristus čoskoro príde, je jedinečným spôsobom, ako motivovať a inšpirovať veriacich.

Táto biblická nádej na návrat Krista sa stala pevnou kotvou pre sklamaných adventistických veriacich po tom, čo v roku 1844 Kristus neprišiel. Spomínaná nádej ich viedla k novému skúmaniu Biblie a jej prorociev, až zistili, že v správnom čase očakávali nesprávnu udalosť. Ježiš nemal prísť osobne späť na zem, ale začal poslednú fázu svojej služby v nebeskej svätyni. Veriaci mohli naďalej veriť proctvám o tom, že Ježiš príde znovu – a to čoskoro.

Viera v druhý príchod Krista stála za rastom a rozšírením adventizmu zo skupiny niekoľkých stoviek veriacich v celosvetovom hnutí, ktoré má dnes viac ako 18 miliónov členov. Očakávanie druhého príchodu Krista poskytlo aj Ellen Whiteovej orientáciu pre jej život a službu v ranej fáze cirkvi adventistov siedmeho dňa. Ježišov príchod nebol iba hypotetickou budúcou udalosťou. Cirkev Ježišov príchod vnímala v jeho bezprostrednosti, ktorá dodávala naliehavosť jej svedectvu. Ellen Whiteová napísala: „Pán už prichádza. Počujeme zvuk krokov

prichádzajúceho Boha... Musíme mu pripraviť cestu tým, že splníme svoju časť úlohy a pomôžeme ľuďom, aby sa pripravili na tento veľký deň“ (EV 219).

Hradba proti fanatizmu

Zdá sa, že presvedčenie o skorom príchode Ježiša priviedlo niektorých adventistov k určitému fanatizmu, ale Ellen Whiteová zdôrazňovala, že naša viera musí byť založená na Písme, nie na emocionálnom zážitku. Vo svojom živote aj vo svojich spisoch poukázala na majstrovské umenie, ako žiť medzi súčasnosťou a večnosťou. Jej listy a články sú plné životných príkladov praktického plánovania budovania Božieho kráľovstva tu a teraz, ale s absolútnym sústredením sa na druhý príchod Krista. Tieto príklady nám ukazujú, že viera v druhý príchod nás motivuje, aby sme prežívali svedomito svoje individuálne životy a spoločne ako cirkev pripravovali svet na druhý príchod.

„Veru neurobí Pán, Hospodin, nič bez toho, aby nezjavil svoj zámer svojim služobníkom, prorokom,“ napísal Amos (Am 3,7). Boh prostredníctvom prorokov v každej dobe viedol zvláštnym spôsobom ľud, aby mohol zachovávať jeho slovo. Dovoľme Bohu, nech nás vedie rovnako aj dnes, vo vrcholnej dobe svetových dejín. Prijímajme z Písma povzbudenie, čítajme a prakticky prežívajme Božie rady, ktoré nám odovzdal vďaka spisom Ellen Whiteovej. Je dôležité, aby sme vierou videli náš budúci domov v Božej prítomnosti. On je pripravený uskutočniť druhé Turíce a viesť nás na základe prorockého slova. Otázka znie: Sme na to pripravení?

Otázky na spoločné premýšľanie

1. Ako nás môže poznanie, že sme súčasťou prorockého hnutia, inšpirovať k väčšiemu evanjelizačnému zapojeniu?
2. Aký existuje vzťah medzi vierou a skorým príchodom Ježiša a duchovným oživením a reformáciou?
3. Akým spôsobom nám spisy Ellen Whiteovej pomáhajú vyhnúť sa fanatizmu?

² R. W. Schwarz, F. Greenleaf – Light Bearers, 33.

ŠTVRTOK

MÔŽEME UROBIŤ VIAC, AKO SI MYSLÍME

Záchranári z Kalifornie zažili neľahké chvíle, keď sa raz snažili vytiahnuť zraneného muža z prudkého svahu na príjazdovú cestu. Tento zásah bol nebezpečný a riskantný, pričom zranený muž situáciu ešte viac sťažoval a všetkých ohrozoval. Keď sa nad ním záchranný vrtuľník vznášal a bol pripravený ho vyzdvihnúť, muž začal hystericky kričať a kopať okolo seba. Báł sa totiž, že bude musieť túto záchrannú akciu zaplatiť. Až po tom, ako sa posádke podarilo presvedčiť ho, že záchrana bude úplne zadarmo, ho mohli odtiaľ dostať.

Naše úsilie

Ako vnímaš svoju záchranu? Dovolíš Ježišovi, aby ťa zachránil? Si pripravený sa s ním stretnúť už dnes? Určite by sme všetci povedali: verím, že ma Kristus zachránil. No mnohí z nás by pri odpovediach na dané otázky na chvíľu zaváhali. Keby Ježiš prišiel dnes, bol by som pripravený? Požiadavky na vstup do neba sú vysoké. Keď sa zamyslíme nad svojimi životmi, všetci musíme dôjsť iba k jedinému záveru – sme hriešnici (Rim 3,9). Zďaleka nespĺňame kritériá, aby sme sa dostali do neba, a práve preto máme potrebu niečo urobiť.

Väčšina hlavných svetových náboženstiev má niečo spoločné. Aby človek niečo získal, musí niečo vykonať – spasenie si musí zaslúžiť. Tento spôsob myslenia sa nenápadne dostal aj do kresťanstva. Môže sa to prejaviť tak, že napríklad modlitby, čítanie Biblie alebo dobré skutky budeme chápať ako určitú hodnotu, ktorou si môžeme aspoň čiastočne zaslúžiť svoje spasenie. Kdesi hlboko v nás je často

zakorenená myšlienka, že nás Kristus spasí za naše dobré skutky.

Dobrá správa

Možno sa do určitej miery podobáme spomínanému zranenému mužovi a bojíme sa záchrany, pretože vieme, že ju nedokážeme zaplatiť. To je však dobrá správa! Ježiš zomrel za naše hriechy preto, aby sme pre ne nemuseli zomierať my (2Kor 5,21). Ježiš zomrel na kríži namiesto nás, aby sme mohli byť oslobodení. Nemusíme teda platiť za našu záchranu, pretože tá bola úplne splatená na Golgote. Keď prijmeme Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa, môžeme mať absolútnu istotu, že keby Ježiš prišiel práve teraz, boli by sme pripravení sa s ním stretnúť.

Zadarmo, nie však lacno

Pán Boh nám chce poskytnúť istotu spasenia (Rim 8,31.32). No túto istotu získame až vtedy, keď prestaneme sledovať seba a svoje vlastné úsilie a zameriame sa na to, čo pre nás urobil Kristus. V tomto momente možno mnohí znervóznejú. Prijatú istotu sa zdá byť príliš jednoduché. Nehrozí nebezpečenstvo, že ľudia budú v ďalšom živote hrešiť a robiť si nárok na odpustenie bez toho, aby uskutočnili zmeny vo svojom živote? Spasenie je zadarmo, no nie je lacné. Dar večného života bol vyvážený najvyššou možnou cenou, ktorú si dokážeme predstaviť. Za našu záchranu zaplatil Ježiš svojím životom; a i keď ju ponúka zadarmo, svoju časť musíme splniť aj my. Tento princíp nám môže pomôcť objasniť jeden biblický príbeh o záchrane.

Na koho sa spoliehame

Jákob vedel, že potrebuje záchranu. Dupočil sa, že jeho brat tiahne s ozbrojencami, aby sa s ním stretol. Zdalo sa, že dary na uzmiernenie, ktoré mu poslal vopred, na jeho rozhodnutí nič nezmenili. Ezav sa blížil s myšlienkou na pomstu. Jákob teda poslal svoju rodinu za riekou a sám zápasil s Bohom, aby mu pomohol. Potreboval záchranu pred Ezavom, ale takisto vedel, že ako klamár a podvodník nemá žiadne právo žiadať Boha o pomoc. Keď potom pomoc prišla, Jákob ju nepoznal. Bojoval s Bohom, pretože sa domnieval, že bol napadnutý. No až ráno na svitaní si uvedomil, že zápasil s Bohom a potom získal istotu, ktorú potreboval. Prečo? Jákob prestal bojovať s Bohom a namiesto toho sa k nemu primkol (1Moj 32,22-29).

Keď sa primkneme k Ježišovi, poskytnie nám spasenie aj istotu, ktorú potrebujeme. Ellen Whiteová napísala: „Každý veriaci by mal svoju vôľu úplne podriaďiť Božej vôli a zotrvať v stave pokory a pokánia, vierou okúsiť zmierujúce zásluhy Vykupiteľa a rast k sláve“ (Reflecting Christ, 74). Potom pokračuje a ukazuje, že spasenie je dôležitejšie ako rozumové prijatie vierouky. Presvedčenie, že Ježiš je náš Spasiteľ, je viac ako myšlienková konštrukcia. Je to „skúsenosť viery“, ktorá sa prejaví rastom. Jakub to vyjadril tvrdením, že viera je bezcenná, pokiaľ sa neprejaví skutkami (Jak 2,19).

Jakubova kniha tento princíp ozrejmuje pomocou praktických príkladov. Keď vieme, že nám Boh odpustil, tak vieru prejavíme tým, že ho počúvame. Prežívanie živého vzťahu k Bohu má praktický vplyv na náš každodenný život.

Záverečná záchranná akcia

Druhý príchod Krista bude najväčšou záchrannou udalosťou celej pozemskej histórie. V Biblii sa spomína, že nebesá sa zvinú ako zvitok (Iz 34,4) a zem sa bude tacať ako opilec (Iz 24,20). Bude stretnutie s Ježišom vyžadovať nejaký zvláštny

druh sviatosti? Niektorí adventisti učili, že Boží charakter bude obhájený dokonalým životom poslednej generácie adventistov siedmeho dňa.¹ Na toto tvrdenie sa odvolávajú na základe niektorých výrokov Ellen Whiteovej, ktoré vyberajú bez prihliadnutia na celkový kontext jej spisov.

Tieto myšlienky vzbudzujú strach a vedú k tomu, že ľudia majú tendenciu sa zamerať na seba ako na Krista. Boh si však prial, aby všetky generácie kresťanov vo svojich životoch premáhali moc hriechu (Rim 6,11-14). No dokonalosť v tomto živote bude vždy otázkou rastu, bude procesom, nie konečným stavom – bez ohľadu na to, koľko úsilia vynaložíme. My sa však namiesto úsilia o dokonalosť máme primknúť k Ježišovi. Denné zápasy nám majú ukázať, čo nás od Boha oddeľuje a ako Jáкова nás majú priviesť k Ježišovi. Nebojujme proti Duchu Svätému ani nenarúšajme jeho záchranné úsilie tým, že záchrancovi nepodáme ruku. Získanie istoty, že sme pripravení stretnúť sa s Ježišom, nezáleží na dosiahnutí určitej úrovne dokonalosti. Túto istotu získame tým, že budeme „denne zomierať“ všetkému, čo nás oddeľuje od Boha, a spoľahneme sa na jeho zaslúbenie.

Až sa rozostúpia nebesá a zem sa zatrasie, budeme môcť s dôverou zvolať: „Hľa, on je náš Boh, v neho sme dúfali, on nás spasí!“ (Iz 25,9).

Otázky na spoločné premýšľanie

1. Ako sa môžeme uistiť, že keby dnes Ježiš prišiel, tak sme pripravení sa s ním stretnúť?
2. Čo Boh očakáva od každej generácie veriacich? V čom sa toto presvedčenie odlišuje od názoru, že posledná generácia musí žiť dokonalým životom?
3. Pokiaľ mám istotu, že keby dnes Ježiš prišiel, tak budem spasený, znamená to, že budem môcť mať túto istotu napríklad aj o mesiac?
4. Ako môžeme pomôcť našim deťom a mladým ľuďom, aby získali radosť z istoty spasenia?

³ Ángel Manuel Rodríguez – Teológia poslednej generácie (Adventist Review, 10. 10. 2013), 42.

PIATOK

ISTOTA A RADOŠ ZO VZKRIESENIA

Po tom, ako v roku 1859 Charles Darwin vydal svoju knihu O pôvode druhov, ktorá otriasla svetom, sa vedci snažili objaviť fosilný dôkaz vyhynutých predkov človeka. V roku 1910 archeológ Charles Dawson objavil niečo, čo podľa neho bolo tým chýbajúcim článkom fosilných záznamov. V skutočnosti to, čo našiel, bol jeden z najväčších podvodov v dejinách.

Objav sa čoskoro stal známy pod názvom Pilt-downský človek. Bolo to niekoľko častí lebky a čeľusť s niekoľkými zubami. Dawson teda priniesol svoj objav významnému paleontológovi, ktorý potvrdil jeho pravosť. O objave sa čoskoro začalo písať po celom svete, no podvod začal postupne vychádzať najavo. Okolnosti a dôkazy jednoducho nesedeli. Dôkladnejšie skúmanie lebky lepšími vedeckými metódami v roku 1950 preukázalo, že lebka má približne 600 rokov a čeľusť pochádza z orangutana. Zrejme nejaký znalec tieto časti zakopal, zasadil do čeľuste zuby a potom uskutočnil „objav“.¹

Nezomrieš – naozaj?

Je nesprávne, ak nám niekto klame; nikto nie je rád, keď ho niekto oklame. Zdá sa však, že klamstvo je presvedčivé, pretože inak by sme ho nikdy neprijali. Jednu z prvých lží vyslovil satan už v raji. Eva uverila satanovmu tvrdeniu: „Nie, určite nezomriete,“ (1Moj 3,4) – a jedla zakázané ovocie. Odvtedy trpíme dôsledkami tohto klamstva.

Napriek tomu, že nás v budúcnosti čaká smrť, spoľehame sa na neurčitú nádej, že po smrti nás ešte čaká nejaká forma života. A tak sa toto klamstvo dnes stalo najrozšírenejším podvodom. Každý z nás sa musí spýtať sám seba na dôležitú otázku: Čo sa s nami stane po smrti?

Spánok smrti

Písmo hovorí, že smrť je stav nevedomia. Smrť je prirovnaná k spánku. „Živí vedia, že zomrú, ale mŕtvi nevedia nič. Niet pre nich viac odmeny, lebo ich pamiatka je zabudnutá... Aj ich láska, aj ich nenávisť, aj ich horlivosť dávno zanikli a nemajú už podiel na ničom, čo sa deje pod slnkom.“ (Kaz 9,5.6)

Peter túto skutočnosť potvrdil vo svojom kázaní týkajúcom sa Turíc, keď hovoril o kráľovi Dávidovi: „Muži, bratia! Môžem vám smelo povedať aj toto: Patriarcha Dávid zomrel a bol pochovaný; jeho hrob sa až do dnešného dňa nachádza u nás“ (Sk 2,29). Potom pokračoval: „Veď Dávid nevstúpil na nebesia...“ (Sk 2,34).

Niektorí ľudia, ktorí čelia skutočnosti smrti, sa pýtajú: Aj keby to nebolo podľa Biblie, čo je zlé na myšlienke, že môj milý je šťastný na mieste, kde vládne pokoj? Viera, že sa niekto niekde po smrti nachádza, vedie k dvom dôsledkom. (1) Otvára sa cesta k priamej podvodnej manipulácii démonickými mocnosťami, ktoré dokážu napodobniť komunikáciu s našimi zosnulými blízkymi.

¹ Jane McGrathová – 10 najväčších lží v dejinách (<http://history.howstuffworks.com/history-vs-myth/10-biggest-lies-in-history.htm#page=6>).

(2) Je odstraňovaná potreba najväčšej udalosti v dejinách – nie je potom potreba, aby Kristus prišiel druhý raz.

Vyvrcholenie dejín

Biblia zdôrazňuje, že druhý príchod Ježiša bude najväčším vyvrcholením dejín sveta. Nebude to žiadna druhoradá udalosť, bez ktorej by sa väčšina ľudí dokázala obísť. Ježiš zaslúbil, že jeho príchod zasiahne všetkých ľudí, bude ako ohňostroj bleskov od východu až na západ (Mat 24,27). Ján dodáva, že ho „uvidí každé oko“ (Zj 1,7).

Bude to úžasná, všetko prekonávajúca scéna. Druhý príchod Krista je blahoslavenou nádejou cirkvi. Príchod Spasiteľa bude doslovnou, osobnou, viditeľnou udalosťou, ktorá sa odohrá na celom svete. Keď Kristus príde, budú spravodliví mŕtvi vzkriesení a v tej chvíli zaznie mocný hlas, ktorý vyzve mŕtvych, aby vstali.

Apoštol Pavol tieto udalosti stručne opísal v 1. liste Tesaloničanom 4,16-17: „Lebo vo chvíli, keď zaznie povel, hlas archanjela a Božia poľnica, sám Pán zostúpi z neba a prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi; potom my, ktorí budeme nažive, spolu s nimi budeme uchvátení v oblakoch hore v ústrety Pánovi a budeme tak navždy s Pánom.“

Tí, ktorí zomreli v Kristovi, budú pri druhom príchode Krista vzkriesení k večnému životu. Pretože vieme, že mŕtvi odpočívajú v hrobe, je pre nás také dôležité zaslúbenie o druhom príchode a o vzkriesení k večnému životu.

Dve rozdielne reakcie na jednu udalosť

Počas 2. svetovej vojny prekvapil vojnových zajatcov zvuk lietadiel, ktoré preleteli nízko nad ich táborom. Keď vybehli z ubikácií, všetci sa snažili rozpoznať znaky na lietadlách. Zrazu väzni začali kričať od radosti, kývať a vzájomne sa objímať. Neboli to lietadlá nepriateľov, ale ich lietadlá. Za niekoľko hodín boli oslobodení. Pre týchto zajatcov to bol najväčší deň v ich živote, no pre druhú skupinu ľudí v tábore zvuk leteckých motorov znamenal strach. Strážcovia v tábore neverili svojím očiam, pohľad na lietadlá ich naplnil hrôzou, pretože pre nich to bol okamih súdu. Zanedlho sa

museli zodpovedať za svoje neľudské činy. A tak strážcovia od hrôzy opúšťali svoje miesta a snažili sa ujstť.

Hrôza a radosť

Premýšľanie o vzkriesení ako o okamihu oslavy a stretnutia vzbudzuje na jednej strane veľkú radosť. No pre tých, ktorí sa nepripravili na stretnutie s Ježišom, to bude deň hrôzy. To, čo pre niektorých bude najradostnejšou udalosťou celých dejín sveta, bude pre iných tým najdesivejším okamihom. Tí, ktorí sa nepripravili na stretnutie s Ježišom, budú takí zúfalí, že sa pred ním budú snažiť ukryť a budú volať na hory a skaly: „Padnite na nás a ukryte nás pred tvárou Sediaceho na tróne a pred hnevom Baránka!“ (Zj 6,16)

Nikto však nemusí byť v tejto skupine. Ježiš urobil všetko pre to, aby sme mohli očakávať jeho príchod s radosťou. Či už budeme spať spánkom smrti, alebo sa dožijeme jeho príchodu, staneme sa svedkami najväčšej udalosti dejín. Budeme sledovať, ako smrť ako najväčší nepriateľ bude víťazne porazená. Ellen Whiteová túto scéna opísala veľmi pôsobivo: „Za dunenia hromu a chvenia zeme, zatiaľ čo blesky budú križovať oblohu, hlas Božieho Syna zavolá mŕtvych veriacich. Kristus pozrie na hroby spravodlivých, pozdvihne ruky k nebu a zvolá: ‚Prebudte sa, prebudte sa, prebudte sa vy, ktorí spíte v prachu zeme a vstaňte!‘ Mŕtvi na celej zemeguli začujú jeho hlas a ožijú. Celá zem zaduní krokom nesmierneho veľkého zástupu zo všetkých národov a rás. Vyjdú z väzenia smrti odetí nesmrteľnou slávou a zvolajú: ‚Kde je, smrť, tvoje víťazstvo? Kde je, smrť, tvoja zbraň?‘ Živí a vzkriesení vykúpení spoja svoje hlasy v dlhom, radostnom, víťaznom volaní.“ (Z tieňa do slávy 428; GC 643 - 645)

Nemusíme veriť klamstvám. Tvárou v tvár sa nemusíme uchýľovať k nejakej zúfalej nádeji, že azda niekde a nejak môže život pokračovať. Môžeme získať blahoslavenú nádej, že smrť bude porazená. Môžeme sa tešiť na veľké stretnutie, až sa Ježiš vráti vo svojej sláve na nebeských oblakoch, aby vzkriesil mŕtvych. Môžeme sa tešiť, že sa pozdravíme pri veľkom stretnutí.

Otázky na spoločné premýšľanie

1. Ako môže biblické učenie o stave človeka po smrti dať nádej niekomu, kto je nešťastný zo smrti blízkeho človeka?
2. V čom tkvie nebezpečenstvo viery v nesmrteľnú dušu?
3. Prečo je dôležité vedieť o tom, čo Biblia hovorí o spôsobe Ježišovho príchodu?
4. Ako si môžeme byť istí tým, že počas Ježišovho príchodu sa budeme radowať a nie prežívať hrôzu?

DRUHÁ SOBOTA

UKONČENIE VEĽKÉHO SPORU

Ježiš Kristus sa po skončení tisícročia opäť vráti na zem. Pri tomto návrate ho bude sprevádzať zástup vykúpených ľudí i anjelov. Zostúpi v sláve svojej velebnosti a na jeho rozkaz vstanú zo svojich hrobov bezbožní mŕtvi a oznámi sa im rozsudok. Bude to nespočítateľný zástup. „Je ich toľko ako morského piesku.“ (Zj 20,8)

Kristus zostúpi na Olivový vrch. ... Keď Nový Jeruzalem zostúpi z neba v oslňujúcej sláve, spočinie na mieste pripravenom a očistenom na jeho príchod a Kristus so svojim ľudom i anjelmi vstúpi do Svätého mesta.

V tom čase sa bude satan chystať na záverečný boj o nadvládu. V predchádzajúcom stave bezmocnosti a bez možnosti konať svoje zákerné dielo bol tento vládca zla nešťastný a bezradný. Pri pohľade na toľké zástupy tých, ktorí vstali z mŕtvych a ktorých má na svojej strane, ožije mu nádej a rozhodne sa ďalej pokračovať v boji proti Bohu. Pod svoju zástavu zvolá všetky zástupy odsúdencov a pokúsi sa spolu s nimi uskutočniť svoje zámery.

V tom ohromnom zástupe budú jednotlivci z predpotopných dlhovekých generácií, ľudia zdatných postáv a bystrého umu. ... Medzi tými, ktorí

vstali z hrobu, budú králi, vojvodcovia, ktorí si podmanili národy, silní muži, nikdy neporazení, ale ctibažní vojaci, pred príchodom ktorých sa zachvievali kráľovstvá.

Satan sa bude radiť so svojimi anjelmi a potom aj s vladármi, dobyvateľmi a udatnými bojovníkmi. ... Konečne zaznie rozkaz na útok a nesčíslené množstvo bojovníkov sa bude hnať vpred. ... Presne zoradené šíky budú postupovať po zničenej zemi k Božiemu mestu. Na Kristov príkaz budú brány Nového Jeruzalema zatvorené. Satanove vojská obklúčia mesto a budú sa pripravovať na útok.

Koronovácia Krista a súd

Potom sa Kristus znova zjaví svojim nepriateľom. Na žiarivozlatom podklade sa nad mestom ukáže aj veľký, vyvýšený trón. Naň sa posadí Boží Syn a okolo neho sa zhromaždia obyvatelia jeho kráľovstva. ... Pred zhromaždenými obyvateľmi neba i zeme sa uskutoční korunovácia Božieho Syna. Potom s najvyššou mocou zvrchovaného Vládcu vynesie Kráľ kráľov rozsudok nad tými, ktorí sa vzbúрили proti jeho vláde a spravodlivo posúdi tých, čo prestupovali jeho zákon a utláčali jeho ľud.

Prorok napísal: „Videl som veľký biely trón i toho, ktorý na ňom sedel. Pred ním utiekla zem i nebo a už nebolo pre ne miesta. Videl som mŕtvych, veľkých i malých; stáli pred trónom. Otvorili sa knihy. Aj iná kniha sa otvorila, kniha života. Mŕtvi boli súdení na základe zápisov v knihách podľa svojich skutkov.“ (Zj 20,11,12)

Len čo sa knihy záznamov otvoria a Kristus sa pozrie na bezbožných, všetkým prídu na myseľ hriechy, ktorých sa v živote dopustili. Uvedomia si, kde sa spreneverili čistote a nevinnosti a ako ich svojvoľnosť a vzbura zvedli k prestupovaniu Božieho zákona.

Celý bezbožný svet bude stáť pred Božím súdom obvinený z velezrady Božej vlády. Nebude nikoho, kto by mohol obvinených obhajovať, nemajú sa čím ospravedlniť a Pán nad nimi vynesie rozsudok večnej smrti.

Satan pochopí, že sa z neba vyradil vedomou vzbúrou. Svoje schopnosti zneužil na boj proti Bohu. V čistote, pokoji a súlade neba by prežíval nevýslovné muky. Jeho námietky proti Božiemu milosrdenstvu a spravodlivosti konečne zmlknu. Obvinenia vznášané proti Bohu dopadnú celou váhou naňho samého. Aj satan sa sklóni a uzná, že rozsudok vyneseneý nad ním je spravodlivý.

„Kto by sa nebál, Pane, a neoslavoval tvoje meno? Pretože ty jediný si svätý; všetky národy prídu a tebe sa budú klaňať, lebo sa zjavili tvoje spravodlivé súdy.“ (Zj 15,4) V odvekom spore sa teraz vysvetlí každá otázka pravdy a klamu. Všetkým rozumným bytostiam sa objasnia následky vzbúry, ovocie prestupovania Božích prikázání. Celý vesmír mohol vidieť rozdiel medzi vládou satana a Božou vládou. Satana odsúdili jeho vlastné skutky a Božia múdrosť, spravodlivosť a dobrota budú navždy obhájené.

Vykorenenie hriechu

Z neba od Boha zostúpi oheň. Zem sa roztvorí... neodolajú ani skaly. ... Bezbožní dostanú odplatu na zemi. (Prísľ 11,31) Stanú sa „slamou a prichádzajúci deň ich spáli, vraví Hospodin mocnosť“. (Mal 3,19) ... Satanovo skazonosné dielo sa navždy skončí. Počas šiestich tisícročí uskutočňoval

svoje zhubné zámery, na zemi šíril biedu a vo vesmíre pôsobil zármutoč. ... Nakoniec však budú stvorené bytosti navždy zbavené jeho prítomnosti a pokušení.

Kým bude na zemi ničivý oheň, vykúpení budú v bezpečí Svätého mesta. Nad tými, ktorí vstali z mŕtvych pri prvom vzkriesení, druhá smrť nemá žiadnu moc. Kým je Boh pre bezbožných „stravujúcim ohňom“, pre svoj ľud je „slnkom a štítom“. (Zj 20,6; Ž 84,12)

„Videl som nové nebo a novú zem. Lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli a ani mora už niet.“ (Zj 21,1) Oheň, ktorý zničí bezbožných, očistí zem. Budú z nej odstránené všetky stopy zla. Nebude žiadne večne horiace peklo, ktoré by vykúpeným pripomínalo strašné následky hriechu.

Jediná pripomienka

Jedinou pripomienkou budú stopy po ukrižovaní, ktoré nášmu Spasiteľovi zostanú navždy. Na jeho ranenej hlave, v jeho boku, na rukách a nohách zostanú jazvy po strašnom skutku, ktorý spôsobil hriech... Stopy po ponížení sú jeho najvyššou poctou. Po nekonečné veky budú golgotské rany zvelebovať Krista a hlásať jeho moc.

„Ty, veža stáda, pahorok dcéry Sion, k tebe sa dostaví, príde prvotné vladárstvo.“ (Mich 4,8) Na ten čas túžobne čakali praví veriaci odvtedy, čo plamenný meč vyhnal prvých ľudí z raja, čakali na čas, „aby sme ako jeho vlastníctvo boli vykúpení na chválu jeho slávy“. (Ef 1,14) Zem pôvodne zverená človekovi ako jeho kráľovstvo, ktoré mu satan podvodom odcudzil, sa z dlhej nadvlády tohto mocného nepriateľa vráti slávnym plánom vykúpenia do pôvodného stavu. Všetko, čo hriech zničil, bude napravené.

„Môj ľud bude bývať v pokojných príbytkoch, v bezpečných obydlíach a na mieste bezstarostného odpočinku.“ „Nebudú počuť o útlaku v tvojej krajine, ani o pustošení a skaze na tvojom území. Svoje hradby nazveš Spásou a svoje brány Chválou.“ „Budú stavať domy a bývať v nich, vysadia vinice a ješť budú ich ovocie. Nebudú stavať, aby iný býval, nebudú sadiť, aby iný jedol,... a moji vyvolení užijú výsledok práce svojich rúk.“ (Iz 32,18;

60,18; 65,21.22) V nebeskom prostredí nemôže byť bolesť. Nebudú tam už slzy, pohrebné sprievody – ani stopa po smútku. Boh „zotrie z očí každú slzu a smrti už viac nebude, ani smútku, ani náreku, ani bolesti už nebude, lebo prvotné sa pominulo.“ (Zj 21,4)

Sláva večnosti

Tam bude Nový Jeruzalem, hlavné mesto oslávenej novej zeme... V Božom meste „nebude noci“. Nikto nebude potrebovať odpočinok, ani po ňom nebude túžiť. Nikoho neunaví plnenie Božej vôle a chválenie jeho mena. Vykúpení budú stále cítiť sviežosť rána, ktoré sa nikdy neskončí. „Nepotrebuje svetlo lampy, ani svetlo slnka, lebo Pán Boh ich bude osvecovať a kralovať budú na veky vekov.“ (Zj 22,5) Slniečny svit nahradí svetlo, ktoré nebude nepríjemne oslňovať, hoci jasom prekoná poľudňajšie slnko. Božia a Baránkova sláva naplnia sväté mesto jasným svetlom. Vykúpení budú žiť v sláve večného dňa, bez slnka.

„Chrám som v ňom nevidel, lebo Pán, Boh všetvládný a Baránok je jeho chrámom.“ (Zj 21,22) Boží ľud bude mať prednosť osobne sa sýťkať s Otcom a so Synom . . . Budeme stáť blízko neho a pozorovať nádhery jeho zjavu.

Tam budú vykúpení poznávať tak, ako Boh pozná ich. Najplnšie a najušľachtilejšie sa tam prejavi Boží dar lásky a súcitu.

Vykúpení, obdarení nesmrteľnosťou, budú nadšene skúmať divy stvoriteľskej moci a tajomstvo zachraňujúcej lásky. . . . Stále nové poznávanie neunaví mysle a nevyčerpá tvorivé sily. Tam sa uskutočnia tie najvelkolepejšie diela, splnia najvznešenejšie túžby a dosiahnu najušľachtilejšie ciele. Stále však zostanú nové výšiny na výstup, nové obdivuhodné zázraky, nové pravdy na skúmanie a nové úlohy na rozvoj duchovných, duševných i telesných schopností.

Budú môcť voľne skúmať všetky bohatstvá vesmíru. Bez pút smrteľnosti a únavy poletia na vzdialené svety, ktoré nielen súcitne pozorovali ľudské utrpenie, ale aj jasali pri správe o každom vykúpenom človeku. Veľkým potešením pre pozemšťanov bude spoločenstvo so šťastnými a s múdrymi

bytosťami nepadlých svetov. Náplňou života vo večnosti bude stále slávnejšie poznávanie Boha a jeho Syna Ježiša Krista. Čím obsiahlejšie bude toto poznanie, tým väčšia bude láska, úcta a šťastie.

Čím viac budú ľudia poznávať Boha, tým viac budú obdivovať jeho charakter. Keď im Spasiteľ bude postupne odhaľovať bohatstvo vykúpenia a úžasné skutky vykonané vo veľkom spore so satanom, srdcia vykúpených prejavujú ešte väčšiu lásku a ešte radostnejšie sa im v rukách rozozvučia zlaté harfy. V mohutnom chválospeve sa k nim pripoja „desatisícové desatisícov a tisíce tisícov“ hlasov nebešťanov.

„Všetko tvorstvo na nebi, na zemi, pod nebom i na mori a všetko, čo je v nich, som počul volať: Sediacemu na tróne a Baránkovi dobrorečenie, česť, sláva a vláda na veky vekov!“ (Zj 5,13)

Veľký spor medzi dobrom a zlom sa skončil. Niet už hriechu ani hriešnikov. Vesmír je čistý. V celom nekonečnom stvorení vládne súlad a šťastie. Od toho, ktorý všetko stvoril, prúdi život, svetlo a blaho do všetkých strán bezmedzného priestoru. Od najmenšieho atómu až po najväčšie vesmírne telesá, všetko živé i neživé v neskonalej kráse a v dokonalnej radosti hlása, že Boh je láska.

(Tento text je výberom z knihy Z tieňa do slávy, str. 440 – 450; GC 662-678)

Otázky na spoločné premýšľanie

1. Keď sa tešíme na ukončenie hriechu, je niečo, čo nás znepokojuje? Čo to je?
2. Aký význam bude mať skutočnosť, že si Ježiš ponechá znamenie ukrižovania po celú večnosť?
3. Na čo sa najviac tešíme v novej zemi, až budeme žiť v Božej prítomnosti?
4. Ako si môžeme byť istí tým, že pri Ježišovom príchode sa budeme radovať, a nie prežívať hrôzu?

ELLEN G. WHITEOVÁ

SLOVÁ LÁSKY

PRVÁ SOBOTA

HLASNÁ VÝZVA

„V TOMTO JE TRPEZLIVOSŤ SVÄTÝCH, KTORÍ ZACHOVÁVAJÚ BOŽIE PRIKÁZANIA A VIERU V JEŽIŠA.“ (ZJAVENIE JÁNA 14,12¹)

Bol som veľmi unavený. Letisková hala bola, našťastie, príjemne chladná a pohodlná. Už niekoľko týždňov som cestoval po Karibiku, kde som fotografoval a nakrúcal film o aktivitách miestnych zborov cirkvi adventistov.

Filmoval som kazateľov aj členov v zboroch, keď hovorili o Božej láske. Sledoval som lekárov, ako uzdravujú chorých. Takisto som pozoroval študentov, ktorí sa pripravovali na prácu učiteľov, kazateľov aj lekárov. Stretával som skutočných hrdinov, ktorí prinášali veľké obete, aby mohli uctievať Boha, ktorého milovali. Na fotografiách som zachytil mladých ľudí, ktorí rozprávali o tom, ako prekonal zdravotné problémy a choroby. Počúval som hudbu, kázne, čo chytia za srdce, ale aj videl krsty nespočetného množstva ľudí.

Nastala však chvíľa, aby som sa vrátil domov.

Zatvoril som oči a cítil, ako povoluje tlak predchádzajúceho nabitého programu. Už čoskoro budem spať vo svojej posteli.

Naraz som si uvedomil, že okolo seba nikoho nepočujem rozprávať. Čakáreň, ktorá bola pred chvíľou plná pasažierov, detí a predavačov, bola teraz prázdna. Jediné, čo som počul, bol nenápadne silnejší zvuk motorov lietadla.

Zmocnila sa ma panika, veď toto bol môj let domov! Skupina cestujúcich, s ktorou som sa mal vrátiť domov, odletela bezo mňa. Zmeškal som odlet. Jednoducho som zaspal a medzitým, čo som spal, ma tu nechali. No v tej chvíli som začul hlas z reproduktora: „Pozor, pozor! Posledná výzva na nástup na let 982. Všetci cestujúci, ktorí

¹ Pri biblických veršoch je použitý Slovenský ekumenický preklad.

majú letenku na tento let, musia okamžite nastúpiť do lietadla. Toto je posledná výzva.“

Utekal som tak rýchlo, že som pravdepodobne vytvoril nový rekord. Dvere sa už zatvárali, keď som pribehol a nahlas som zvolal: „Počkajte! Aj ja letím týmto lietadlom! Tu je moja letenka a pas. Prosím, pusťte ma! Ja chcem letieť domov!“

Viete, že aj teraz znie takáto „hlasná výzva“? Prícom tento „silný hlas“ pozýva všetkých ľudí na celom svete.

Je to Božia výzva, ktorú nám odovzdávajú traja anjeli poslaní z neba. Majú za úlohu, aby (1) nás varovali pred budúcimi hrozbami a (2) povedali nám, čo máme robiť, aby nás Ježiš mohol zachrániť.

Vtedy na letisku ma prebudila hlasná výzva. Nieкто mi povedal, aby som okamžite nastúpil do lietadla. Takisto je to aj dnes – Boh nás vyzýva. Teraz však neletíme do Miami, naším cieľom je nebo! Počúvajte teda Boží hlas a zostaňte bdeli.

Na zamyslenie

- ◆ Keby si bol či bola Bohom, ako by znelo tvoje pozvanie do neba pre všetkých ľudí? Skúste si toto pozvanie napísať a povedať ho niekomu, o kom si myslíte, že by ho mal počuť.

NEDEĽA

ŠKOLA, V KTOREJ SA VYUČUJE DOBRÁ SPRÁVA

„POTOM SOM VIDEL INÉHO ANJELA LETIEŤ STREDOM NEBA: MAL VEČNÚ ZVEŠŤ, ABY JU ZVESTOVAL OBYVATELOM ZEME, KAŽDÉMU NÁRODU, KMEŇU, JAZYKU A ĽUDU.“ (ZJAVENIE JÁNA 14,6)

„Dnes nechcem ísť do zboru,“ povedal Justin a skrížil ruky na hrudi.

„Prečo nechceš ísť do zboru?“ spýtal sa ho otec. „Myslel som, že do zboru chodíš rád.“

„Radšej by som robil niečo iné. Napríklad hral basketbal alebo pozeral nejaký film. V zbore je celkom nuda.“

„Máš pravdu,“ pokýval hlavou otec. „V porovnaní s basketbalom alebo s filmom môže byť zbor dosť nudný.“

Justin od prekvapenia vyhrkol: „Ty so mnou súhlasíš?“

„Určite,“ povedal otec s úsmevom. „Preto dnes do zboru nepôjdeme.“

„Naozaj tam nepôjdeme?“

„Naozaj nie.“

„Teda,“ povedal Justin a nadšene sa posunul na sedadle v aute.

„Pôjdeme dnes na miesto, kde sa budeš učiť, ako sa stať anjelom. Naučíš sa, ako zastaviť vojny, ako pomáhať priateľom, aby boli zdravší a ako možno prinášať lásku ľuďom do ich domov,“ povedal mu otec.

Chvíľu potichu sedeli v aute a nakoniec sa Justin spýtal otca: „Kto ma to všetko naučí?“

„Boh,“ odpovedal mu otec.

Justin sa zamračil a spýtal: „Ako vieš, že ma to všetko Boh môže naučiť?“

Otec pokrčil ramenami. „Pretože nám povedal: „Chodte do celého sveta a neste všetkým ľuďom radostnú správu“ (Marek 16,15). Myslíš, že by nás poslal do sveta a nepovedal nám, ako to všetko máme robiť? Na to potrebujeme veľa znalostí a skúseností. Chce, aby každý urobil raz alebo dvakrát do týždňa niečo zvláštne, čo nás vedie k tomu, ako sa máme stať tým milujúcim anjelom v tomto svete.“

Medzitým otec zaparkoval auto na parkovisku, kde už bolo veľa áut a ľudí, ktorí sa usmievali.

„Už chápem, na to však treba zbor,“ povedal trochu zahanbene Justin, keď zistil, kde prišli.

„Ľudia v biblických dobách prichádzali do svätýň a chrámov, no dnes sú to modlitebne a zbory. Cieľ týchto miest je však rovnaký: máme sa v nich učiť, ako ľuďom odovzdávať dobré posolstvo o Božej láske. Už tomu rozumieš?“

„Už to chápem. A vieš čo, ocko?“

„Čo?“

„Som rád, že môžeme chodiť do tohto malého zboru. Mrzí ma, že som sa sťažoval. Aj ja sa chcem stať Božím anjelom a chcem šíriť Božiu lásku.“

Celá rodina vystúpila z auta a šla do zboru.

Na zamyslenie

- ◆ Keby si bol kazateľom v zbore, čo by si urobil alebo urobila, aby to všetkým zaujalo a niečo sa tam naučili?
- ◆ Vypracujte zoznam podnetov a ukážte ho svojmu kazateľovi. A potom sa mu snažte čo najviac pomáhať.

PONDELOK

AKO SA PRIPRAVIŤ?

„KEĎ SEDEL NA OLIVOVOM VRCHU A BOLI SAMI, PRISTÚPILI K NEMU JEHO UČENÍCI A SPÝTALI SA HO: Povedz nám, kedy sa to stane a čo bude znamením tvojho príchodu a konca sveta.“ (MATÚŠ 24,3)

Líza bola taká nadšená. Presne tak, ako to vedia len desaťročné dievčatá. „Už prišla?“ spýtala sa jej mama, keď vyšla z dverí, a v ruke držala horúci malinový koláč, ktorý práve vytiahla z rúry. „Vieš, že má malinový koláč najradšej?“

„Viem to,“ povedala rozžiarená Líza a dodala: „Má ešte rada pečené jablká a vodný melón.“

Mama položila horúci koláč na podložku, aby vychladol, a unavená si sadla na verandu. „Tak čo, chýbala ti tvoja staršia sestra?“ spýtala sa.

Líza prikývla. „Sára mi písala, že sa plavila na lodi po mnohých exotických miestach,“ povedala nadšene. Vždy, keď jej sestru námorníctvo niekam poslalo, bolo to veľmi zaujímavé. „Našla som si v slovníku, že to znamená pozoruhodné, tajuplné a výnimočné.“

Na chvíľu sa odmlčala a potom povedala: „Ja som ešte nikdy nebola na žiadnom exotickom mieste, pokiaľ nepočítam Darylovu spáľňu.“

Mama sa usmiala. „Myslím, že kvôli Sára všade upratla. Celý dom je ako zo škatuľky.“

Líza sa zasmiala. „Takisto chce, aby sa cítila ako doma.“

Mama sa zamyslela a povedala: „Bolo by krásne, keby sa ľudia pripravovali aj na príchod niekoho, kto sa má už čoskoro vrátiť.“

Líza sa zamyslela. „A ktože sa to má čoskoro vrátiť?“

„Predsa Ježiš,“ povedala mama. „Vráti sa späť na našu zem.“

Líza sa prekvapene spýtala: „A kedy sa má vrátiť?“

„Už čoskoro,“ odpovedala. „Ježiš povedal svojim učeníkom, že skôr než sa vráti, svet sa stane nebezpečným miestom. Preto sa Sára stala vojačkou v námorníctve a pomáha, aby bol na svete mier.“

„Hm, teraz už rozumiem,“ povedala Líza. Takže o takýchto znameniach hovoril Ježiš, keď povedal, že čoskoro príde.

„Vedela si, že sa Sára skoro vráti, a preto si sa snažila upratať izby a pripraviť kvety,“ pokračovala mama. „Chceš, aby sa cítila čo najlepšie. Aj ja si to prajem. Preto som dnes upiekla jej obľúbený koláč a uvarila jej obľúbené jedlá. A vieš, prečo sme to všetko urobili?“

Líza sa zasmiala a povedala: „Pretože máme Sáru rady a prajeme si, aby sa tu cítila dobre.“

„Presne tak,“ prikyvovala mama. „Myslím si, že každý kresťan by mal preukazovať láskyplnú službu

ľuďom na svete, aby sa mohli dozvedieť, že už skoro sa stane niečo zvláštne a krásne. Ježiš, náš najlepší priateľ, sa skoro vráti a my musíme ľuďom povedať, že sa to čoskoro stane.“

Vtom sa na križovatke pred domom objavilo auto a Líza začala radostou poskakovať a vykrikovať. „Už ide, už je tu!“ Obe s úsmevom kývali na prichádzajúce auto. Vedeli, že majú všetko pripravené, aby mohli privítať niekoho, kto im veľmi chýbal.

Na zamyslenie

- ◆ Napíšte niektoré znamenia, podľa ktorých by mohli vaši kamaráti či susedia spoznať, že sa Ježiš má skoro vrátiť. Rozprávajte sa spoločne o tom, ktoré to sú.

UTOROK

DŔKAZ

„VEDZTE PREDOVŠETKÝM, ŽE V POSLEDNÝCH DŔNOCH PRÍDU POSMIEVAČI, KTORÍ ŽIJÚ, AKO SA IM ZACHCE...“ (2. PETROV LIST 3,3)

„Nevyzeráš veľmi dobre,“ povedal Kimov otec, keď jeho syn vošiel do kuchyne. Chlapec tam stál v pyžame, v jednej ruke držal poloprázdny pohár pomarančového džúsu a v druhej škatuľku s vitamínom C.

„Až na ten kašeľ, zapchatý nos, škrabanie v krku, horúčku a nepríjemné pískanie v ušiach som celkom v poriadku,“ odpovedal Kim.

Otec sa zasmial. „Ty chudáčik malý.“

Kim sa zamračil. „Malý? Aký malý? Už mám predsa 13 rokov, som už mladý muž!“

Otec pomaly krútil hlavou zo strany na stranu. „Viem presne, čo ti je.“

Kim zažmurkal. „Tak pán doktor otec, aká je vaša diagnóza?“

Otec na Kima ukázal prstom a povedal: „Je jasné, že máš škaredo vyvrtnutý členok.“

Kim sa neveriacky pozrel na otca. „Vyvrtnutý členok?“

Otec zdvihol obočie a spýtal sa: „Čo myslíš, že ti je?“

„Oco,“ povedal chlapec, „mám chrípku.“

„Takže,“ otec pokračoval: „máš nejaké dôkazy na to, že máš chrípku?“

Kim prikývol. „Samozrejme, že mám.“

„Takže by sme mali urobiť rozhodnutie na základe dôkazov, však?“ pokračoval otec.

Kim zaváhal. „Určite.“

„Tak prečo je pre teba také ťažké uveriť, že Ježiš čoskoro príde?“

Kim sa nadýchol a povedal: „Ako Ježiš súvisí s mojou chrípkou?“

Otec sa pozrel na syna. „Včera večer si hovoril, že si nemyslíš, že sa Ježiš skoro vráti. Povedal si, že by sme jednoducho mali mať radi jeden druhého, byť na seba dobrí a prijímať Božie odpustenie. Takisto si tvrdil, že hovoriť o Ježišovom druhom príchode je totálne staromódne.“

„Áno, to som povedal,“ odpovedal Kim.

„Ako je to teda s tým dôkazom?“ spýtal sa otec.

„O aký dôkaz ide?“ vypytoval sa Kim.

„Ježiš povedal svojim učeníkom, že v dobe konca prepuknú na svete konflikty, príde hlad a rôzne choroby. Ľudia budú veľmi vystrašení. Čo povieš na tie rôzne epidémie, ktoré sa objavujú na svete? A čo ľudia, ktorí vykorisťujú chudobných, aby mali väčšie zisky? To všetko sú dôkazy, Kim. Dôkazy, že Ježiš skoro príde. A my by sme o tom mali hovoriť s ostatnými.“

„Ak je to pravda, prečo teda Ježiš ešte neprišiel?“ spýtal sa Kim.

„To neviem,“ odpovedal otec a pokrčil ramenami. „Určite má na to svoje dôvody. Ak veríš týmto dôkazom a znameniam, môžeš veriť aj jeho sľubom.“

Kim pomaly prikývol: „Dobre, máš pravdu,“ povedal popri kašľaní. „Asi by som mal brať druhý príchod viac vážne a mal by som o ňom povedať aj ostatným.“ Pri odchode z kuchyne sa pri dverách zastavil a povedal: „Začnem hneď, ako sa mi vylieči ten vyvrtnutý členok.“

Otec sa pyšne usmial a povedal: „To je môj... mladý muž.“

Na zamyslenie

- ◆ Nakreslite obrázok s troma aktivitami, ktoré môžete robiť v zbore, aby ste ostatným pripomenuli, že Ježiš sa už čoskoro vráti. K obrázkom napíšte tento biblický text: „Čakajte, prídem skoro“ (Zjavenie Jána 22,12).

STREDA

ČAKANIE NA ÚRODU

„LEBO VO CHVÍLI, KEĎ ZAZNIE POVEL, HLAS ARCHANJELA A BOŽIA POĽNICA, SÁM PÁN ZOSTÚPI Z NEBA A PRVÍ VSTANÚ TÍ, ČO ZOMRELI V KRISTOVI...“
(1. LIST TESALONIČANOM 4,16)

Päťročný Terry stál a díval sa na čerstvo poorané pole. Nad hlavou mu lietali vtáky a spievali jarné melódie. Oblaky plávali po jasnomodrej oblohe. Už tri hodiny sa pozeral na to, ako otecko opatrne sadi semienka do pôdy. Zatiaľ sa s nimi nič nedialo a on to nemohol pochopiť. Otecko poctivo pracoval, pripravil pôdu, pohnojil ju a do jamôk na dokonale rovných brázdach vkladal kukuričné semienka. Slnko im svietilo nad hlavou a fúkal chladný vietor cez vetvy dubov za domom. Bolo ešte chladno. No stále sa nič nedialo!

Otec prišiel k chlapcovi a usmial sa ne neho. „To hovoríš s našou záhradou?“ spýtal sa.

Terry ukázal prstom na brázdou a povedal: „Hovorím so semienkami. Zasadil si ich do záhrady dnes ráno a ja by som chcel klas kukurice už dnes na večeru. Na čo tie semienka čakajú, prečo tam len tak ležia?“

„Ale ony tam robia niečo dôležité,“ povedal otecko.

„Čo tam robia?“ spýtal sa syn.

„Semienka čakajú. Čakajú, kým sa predĺži deň, kým začne viac svietiť slniečko, kým sa oteplí vzduch a pôdu zavlažia dažde, aby mohli piť životodarnú vodu. Potom sa stane niečo úžasné.“

„Čo sa stane?“ spýtal sa Terry a zohol sa k zemi, aby sa pozrel na semienka zblízka.

„Rastlinky prerazia hore nad pôdu a zapustia svoje korene hlboko do pôdy. Potom začnú čerpať energiu zo slnka a začnú rásť veľmi vysoko, vytvoria stonky a listy a nakoniec dozreté klasy pre hladného päťročného chlapca, aby ich mohol jesť s vypráženými zemiakmi a so strukmi fazúl. Bude to trvať dlho, ale čakanie sa vyplatí.“

Terry sa zamračil a spýtal: „Prečo to bude trvať tak dlho?“

„To je zákon prírody,“ začal rozprávať otec. „Všetko musí prebiehať

správne. Aj rastliny rastú podľa určitého poriadku. Ak bude svietiť slnko a dážď bude dobre zavlažovať pôdu, semenka v našej záhrade budú rásť tak, ako rástli, keď Boh stvoril náš svet.“

Otecko sa na chvíľu odmlčal. „Je to podobné, ako keď ľudia umierajú – ako keď zomrela babička a strýko Jarrod. Spomínaš si na nich? Pochovali sme ich do zeme. Ale už čoskoro príde Ježiš, zavolá ich zo zeme a oni ožijú a my budeme šťastní, že sa s nimi stretne. Potom všetci

pôjdeme s Ježišom do neba, kde už nikto nebude umierať a naša záhrada nám bude prinášať naveky dobrú úrodu. Tešíš sa na to?“

Terry sa na chvíľu zamyslel a povedal: „Tak dobre, ja teda tiež počkám. Počkám si na kukuricu a počkám si aj na to, kým Ježiš vzkriesi našu babičku a strýka Jarroda.“

„Máš dobrý plán,“ povedal otec, vzal chlapca za ruku a šiel s ním domov. „Čakanie nie je vždy zábava, ale stojí to za to. Uvidíš.“

Na zamyslenie

- ◆ Zomrel nám niekto v zbore či v rodine? Pokiaľ áno, nakreslite obrázok krásneho náhrobného kameňa, na ktorom bude jeho meno. Na obrázku by nemalo chýbať slnko, ktoré nám pripomenie, že Ježiš už čoskoro príde a my sa uvidíme s tými, ktorých máme radi.

ŠTVRTOK

NESMRTEL'NOSŤ

„NOCI UŽ NEBUDE, NEPOTREBUJÚ SVETLO LAMPY ANI SVETLO SLNKA, LEBO PÁN BOH ICH BUDE OSVECOVAŤ A KRAĽOVAŤ BUDÚ NA VEKY VEKOV.“
(ZJAVENIE JÁNA 22,5)

Prečo je náročné pochopiť význam slova večnosť? Pretože ako ľudia nedokážeme urobiť nič večné. Nikto nedokáže večne ísť, večne jesť pizzu, večne hrať futbal alebo večne pozeráť televíziu. Všetko, čo robíme, má svoj začiatok a aj koniec. Dokonca dnešný deň sa začal východom slnka a skončí sa jeho západom. Takisto aj v živote, ktorý poznáme, sú začiatky, konce a zastávky.

Biblický text však hovorí: „Noci už nebude, nepotrebujú svetlo lampy ani svetlo slnka, lebo Pán Boh ich bude osvecovať a kraľovať budú na veky vekov.“

Tak to je úžasné! Biblia sľubuje, že nebudeme potrebovať slnečné svetlo, pretože Božia sláva nám poskytnie všetko, čo budeme potrebovať. Pokiaľ ide o mňa, rád budem žiť ako kráľ. Celý život ma zotročoval satan, zvädzal ma na hriech, veľakrát som mal strach a prežíval neistotu. No v nebi už nebude žiadny podnet

na hriech, ktorý ničí všetko dobré. Preto sa teším na to, keď budem ako kráľ.

Ako je to však s tou večnosťou, o ktorej hovorí biblický verš? Znamená to, že keď sa večnosť začne, že už sa nikdy neskončí? Áno, presne to hovorí Biblia. Musíme použiť svoju predstavivosť, pretože zatiaľ nikto neurobil nič, čo by trvalo celú večnosť. Večnosť jednoducho znamená, že niečo je. Vždy to bolo a navždy to bude. Naše hriechne myslenie nedokáže túto formu existencie pochopiť.

Namiesto toho, aby sme sa snažili pochopiť, čo je večnosť, možno bude lepšie prežívať radosť z plánovania, ako bude prebiehať moja večnosť.

Ako malý chlapec som sa rád hrával s kamarátmi rôzne hry. Dokázali sme nad nimi tráviť čas až do večera. Počul som, ako na mňa mama volá: Charlie, pod' už domov, začína sa

stmievať. Ale ja som nechcel prestať hrať zaujímavú hru a ešte som nechcel ísť domov. Nechcel som, aby prišiel večer a noc. Chcel som zostať vonku a ešte sa so svojimi kamarátmi hrať... navždy.

O pár rokov neskôr som sa díval na usmiatu tvár môjho otca. Bol už veľmi starý a chorý. Spomínali sme na minulosť a on mi povedal, ako veľmi ma má rád. Do očí sa mi nahrnuli slzy. „Otecko,“ povedal som, „ja nechcem, aby si bol chorý a starý. Chcem ťa navštevovať, rozprávať sa

s tebou a mať ťa rád... navždy.“ Krátko nato zomrel.

Už aspoň trochu rozumiete tomu, čo znamená večnosť? Znamená to, že naša radosť sa nemusí skončiť. Znamená to, že sa nebudeme musieť prestať hrať. Najlepšie však bude, že sa nebudeme musieť lúčiť s otcom, s matkou alebo s kamarátmi. Pre všetkých, ktorí milujú Ježiša natoľko, že s ním chcú začať nový život, večnosť bude mať začiatok. Ale potom sa už nikdy neskončí!

Ja takú večnosť chcem. A čo ty?

Na zamyslenie

- ◆ Nakreslite obrázok toho, ako plánujete prežívať čas v nebi. Pod každý obrázok napíšte slovo „večnosť“. Potom si obrázky zaveste tam, kde sa na ne budete môcť každý deň pozrieť – a tak si pripomínať Ježišove zaslúbenia.

PIATOK

UCTIEVANIE STVORITEĽA

„VOLAL MOHUTNÝM HLASOM: BOJTE SA BOHA A VZDAJTE MU SLÁVU, LEBO PRIŠLA HODINA JEHO SÚDU. KLAŇAJTE SA TOMU, KTORÝ STVORIL NEBO I ZEM, MORE I PRAMENE VÔD.“ (ZJAVENIE JÁNA 14,7)

Raz v sobotu poobede sme šli z manželkou na prechádzku. Zastavil som sa na chvíľu, lebo som chcel zvečniť jednu kvetinu, a manželka šla ďalej a obdivovala krásne motýle a kvety. Zrazu som si uvedomil, že už je v nedohľadne.

Naraz sa z dvora neďalekého domu vyrútil obrovský pes a zamieril priamo k mojej žene. Jeho vycezené zuby a hlboké vrčanie mi naznačovalo, že sa s ňou asi nebude chcieť hrať.

Mal som tri možnosti. Mohol som na psa priateľsky zavolať: „Prepáčte, pán pes. Veľmi by som si vážil, keby ste sa nepokúšali zjesť moju manželku. Vráťte sa, prosím, na svoj dvor a my budeme pokračovať v našej pokojnej prechádzke.“

Alebo som sa mohol pokúsiť s ním dohodnúť. „Pán pes, chováte sa dosť nepriateľsky. Priateľské chovanie je príjemnejšie a vedie k lepším výsledkom než ubližovanie. Mohli by ste sa dostať do problémov. Čo keby ste si jednoducho párkrát zaštekali a potom sa vrátili späť domov?“

Tretia možnosť bola naň zakričať, čo som tiež urobil: „Hej! Hej! Prestaň! Si zlý pes. Bež domov!“

Tretia možnosť zaúčinkovala ako kúzlo. Pes odbehol späť na svoj dvor. No bolo to naozaj len o chl. p.

Fascinujúca kniha Zjavenie hovorí o tom, že Boh posla na svet

troch anjelov, aby ľudí varovali pred hriechom, ktorý ich zničí. To sú útoky vrčiaceho psa, ktorým je satan. Biblia hovorí, že anjeli „mocne volajú“.

Prvý z týchto troch anjelov „mocným hlasom“ priniesol pozoruhodné posolstvo: „Pokľaknite pred Stvoriteľom neba aj zeme, mora aj prameňov vôd!“ Povedal vlastne: Ľudia, Boh vás stvoril, a preto by ste ho mali uctievať. Prečo tento anjel ľuďom musí pripomínať, že ich stvoril Boh? Pretože na to väčšina ľudí zabudla – veria, že sa vyvinuli z opíc alebo z prapôvodnej hmoty. Títo ľudia uctievať vedu a techniku, klaňajú sa ľudským vodcom a uvažujú svetským spôsobom. Prvý anjel s mocným hlasom týmto ľuďom prináša správu. Žiadna veda, technika ani ľudia nedokážu zachrániť ani jedného človeka. Ani jedného! Jediný Boh Stvoriteľ to dokáže urobiť.

Nepovzbudzujem vás, aby ste teraz šli domov za kamarátom, zaklopali na dvere a začali hlasno volať: „Hej. Boh ťa má rád. Chce ťa zachrániť pred hriechom. Nechceš si zahrať futbal?“

Môžeš mu povedať: „Pod' si zahrať futbal“ – a potom hrať poctivo a čestne a týmto konaním kamarátom ukazovať, aký je Ježiš. Práve naše láskavé a čestné konanie je tým spomínaným hlasom anjela.

DRUHÁ SOBOTA

BEZPEČNÉ MIESTO

„BLAHOŠLAVENÝ A SVÄTÝ, KTO MÁ PODIEL NA PRVOM VZKRIESENÍ. NAD TÝMI DRUHÁ SMŤ NEMÁ MOCI, ALE BUDÚ KŇAZMI BOHA A KRISTA A BUDÚ S NÍM KRAĽOVAŤ TISÍC ROKOV.“

(ZJAVENIE JÁNA 20,6)

Elsa sledovala, ako opadáva jesenné lístie a vysychá tráva. Pozorovala, ako nad jej hlavou v poryvoch chladného vetra, ktorý pofukoval údolím, letia za sebou v línii husi. Pritisla sa k mame, aby sa ohriala.

„Nemám rada jeseň,“ povedala a dala si ruky do vreciek. „Trápi ma.“

„Trápi ťa?“ zopakovala matka. „Prečo ťa jeseň trápi?“

„Pre zvieratká,“ povedalo dievčaťko a ukázalo na lúku obklopenú stromami.

„Vidíš tie veвериčky a vtáky? A také líšky, medvede, svište a srnky? Čo sa stane, keď začne snežiť? Bude taká zima, že Millerovo jazierko zamrzne a nebudú mať čo jesť. Zvieratá sa neohrejú pri ohni ako my doma. Žijú len v lese, kde je sneh. To pre ne nie je dobré.“

Matka sa na chvíľu zamyslela a potom povedala: „Máš pravdu. Nemajú

veľký dom, ako máme my, ale Pán Boh na ne nezabudol. Keď stvoril tento svet, zaistil, aby všetci mali svoj domov. Celá zem bola jedným veľkým a šťastným domovom – pre všetkých. Ľudia a zvieratá žili na lúčkach alebo v tieňoch krásnych stromov – úplne rovnako ako naši zvierací priatelia. Keď však neskôr prišiel hriech, Adam a Eva si postavili svoj vlastný dom. Ľudia si potom začali stavať domy a mestá a začali žiť úplne inak, než to Boh naplánoval. Zvieratá sa však aj potom riadili Božím plánom. Hriech spôsobil, že zimy sú studené a že na ne číha veľa rôznych nebezpečenstiev, zvlášť zo strany ľudí. No zvieratá sa začali zahrabávať do zeme, zavrťávať do stromov alebo odlietajú na juh do teplých krajín. Veľa z nich sa naučilo spať v teplučkých norách alebo to, ako nájsť jedlo pod vrstvou napadnutého snehu.

Jednoducho žijú v náručí prírody a aby dokázali prežiť, robia to, čo ich Boh naučil.“

Matka sa odmlčala a potom pokračovala. „Boh nám takisto sľúbil, že bude chrániť aj nás, keď mu to dovoľíme. Raz budeme mať domov v nebi, kde už nebude nič zlé. Tam budeme v bezpečí. Budeme tam bývať s Bohom. Pripoja sa k nám aj vtáky, medvede, líšky, veveričky a srnky a budeme zase jedna veľká a šťastná rodina.“

Elsa sa na chvíľu zamyslela a potom prikývla.

Matka sa na ňu usmiala. „Chcela by si pomáhať Bohu starať sa o zvieratká?“

„Áno,“ zvolalo dievčatko prekvapene. „Dá sa to? Čo môžem urobiť?“

„Určite. Poďme do chovateľských potrieb. Kúpime tam potravu pre vtáčiky a sušenú kukuricu. Keď začne snežiť, vezmeme dosť potravy a zanesieme ju von veveričkám, králikom, srnkám a vtákom. Zvieratká si potom túto potravu môžu vziať a odniesť si ju do svojich nôr a hniezd na stromoch.“

Na zamyslenie

- ◆ Postavte na schôdzke Klubu Pathfinder niekoľko búdok pre vtáky a zavesťte ich v zborovej či vo svojej záhrade. Urobíte tak zvieratkám radosť. Povedzte svojim kamarátom, nech vám s prípravou pomôžu.

